

► Deute sota sospita

Roda el món // Pàgina 18

La decisió del nou president d'Equador, Rafael Correa, de renegociar el pagament del deute extern del país ha extès el pànic entre els propietaris d'abonarés i els organismes internacionals

► Som i serem ràdio

Què es cou // Pàgina 22

El tancament, per part del PP, de l'única ràdio que emetia en català a les Illes Balears no ha pogut acabar amb les ganes de comunicar del seu equip, que actualment emet per Internet

► Pànic a la pròpia casa

Expressions // Pàgina 24

El cinema d'intriga no és només un joc de ficció. Al seu darrere, sovint batega un impuls de crítica social, com les pel·lícules que plantegen la violabilitat del mite del "propi castell"

directa

setmanari de comunicació

núm. 35 // 31 de gener de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Imputats per tortura sis guàrdies urbans del '4-F'

» Així està el pati // Pàgina 9

L'ENTITAT "MEMÒRIA CONTRA LA TORTURA" ENCAPÇALA L'ACUSACIÓ POPULAR

» Així està el pati // Pàgina 12

"La Llei d'Estrangeria mata!"

Centenars de persones es van manifestar a Barcelona per exigir la derogació de la Llei d'Estrangeria

Eloy de Mateo

» Així està el pati // Pàgina 10

Un altre mort en mans dels Mossos

Dies després de l'absolució d'un mossos d'esquadra per la mort d'un marroquí a Santa Coloma, uns fets similars, ara a Reus, tornen a posar en dubte les actuacions de la policia catalana. Yahiahou Benissa va morir ofegat en el moment que dos agents el reduïen. Amics i familiars es van manifestar a Tarragona.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

El narcotràfic tempta els policies

Tot i les polítiques de repressió a les drogues, que provoquen milers de detencions i empresonaments cada any, els beneficis que genera el seu comerç fa que s'hi dediquin també molts agents encarregats, en

principi, d'evitar-lo. Fins a una setantena de policies dels diferents cossos que hi ha a l'Estat han estat detinguts durant els darrers tres anys, per la comissió de delictes relacionats amb el narcotràfic. Encara que la Guàrdia

Civil encapçala el rànking, amb quaranta-sis detencions, la temptació dels diners fàcils també ha penetrat als cossos més nous, i també més ben remunerats, com són els Mossos d'Esquadra o l'Ertzaintza.

» Així està el pati // Pàgina 17

Catalunya es mobilitza per la pau al País Basc

La Plataforma 'Sí al procés' va resistir les pressions polítiques del PSOE i els seus aliats i es va concentrar a la plaça Sant Jaume per exigir que es reprengui el procés de pau al

País Basc. Les protagonistes de la jornada van ser les dones d'Ahotsak, col·lectiu basc que agrupa dones de quasi totes les tendències polítiques en favor de la demanda de pau.

Editorial

Llums i taquígrafs a les tortures

Ara fa un any dels fets de Sant Pere més Baix, al barri de La Ribera de Barcelona. La nit d'aquell 4 de febrer, una patrulla de la Guàrdia Urbana es trobava a les immediacions d'un edifici ocupat on es feien festes pel lucre personal dels qui les organitzaven. Mesos enrere, les cases okupades del barri i la gent que lluita contra l'especulació urbanística des del Forat de la Vergonya ja havien intentat acabar amb aquesta situació, però les amenaces i la cobertura que asseguraven tenir els dos individus que regentaven l'espai ho havia impedit. Hem de recordar que un d'ells assegurava anar armat i se l'havia vist mantenir llargues converses amb agents de policia, tant a l'exterior com a l'interior del que s'anomenava el 'teatre ocupat'. Possiblement, amb una difusió més àmplia del que allí passava, se'ls hagués pogut aturar els peus.

En aquest context, però, un dels agents que vigilava el carrer durant la festa va caure ferit greu al terra, segons la primera versió -difosa per Joan Clos-, arrel de l'impacte d'un test llançat des del balcó de l'edifici on es feia la festa. Minuts després dels fets, una batuda policial va acabar amb la detenció de vuit persones, dues d'elles a punts tan llunyants com el parc de la Ciutadella. Tres dels detinguts, precisament aquells que mostraven un aspecte visual més evident de lesions arreu del cos, van ser empresonats sense possibilitat de fiança i sota una acusació basada en un canvi de la versió oficial dels fets: es va tractar d'una pedra llançada a peu pla, des del mateix carrer. Els tres nois i els advocats que els defensen van presentar proves i informes que contradeien aquesta última versió, però no van ser acceptades. També van assegurar, des del primer moment, que les tortures i maltractes que havien patit durant la detenció, el trasllat i a la comissaria van ser una de les raons per empresonar-los i evitar així que es veïessin públicament les marques i ferides. Van negar en tot moment haver agredit l'agent i, alguns d'ells, ni tan sols es trobaven propers al lloc dels fets. Un any després, la titular d'instrucció 18 ha citat dos dels agents de la Guàrdia Urbana sota la imputació de maltractes als joves.

L'acusació popular exercida per la Memòria contra la Tortura no va poder fer preguntes als policies, ja que es van negar a respondre. L'actitut xulesca i prepotent va ser present durant tota la declaració, sense que això desemboqués en cap advertiment ni crida a l'ordre per part de la magistrada. Ara podem veure si la jutgessa és tan pertinaç en la investigació com ho va ser en la ràpida imputació dels tres joves. S'hauria d'aconseguir eradicar la màxima segons la qual els agents sempre són presumptes innocents i els detinguts sempre presumptes culpables. Si algun dia quedessin absolts, qui retornarà a aquests nois els anys de joventut perduda i esborrarà les seqüeles que pot haver deixat el seu pas per presó a les seves vides?

Pensem, doncs existim

El zero i el neutre

✉ **Jordi Panyella**
/directa@setmanaridirecta.info/

Els babilonis van inventar el número 0, però simplement l'usaven com una separació de símbols que sí que tenien un valor numèric. El zero representava un espai en blanc a l'àbac (aparell de recompte). Més tard, el desenvolupament de la matemàtica va anar modificant i ampliant-ne els usos.

Si ens posem a pensar, segurament coincidirem que, en la successió numèrica, el zero queda entre l'1 i el -1. Quan llencem algú a la piscina, diem "a la de tres!", i comptem "una, dues i tres!", és a dir, tres xifres. Però, quan llencem un coet, ho fem al revés, "tres, dos, u, zero!", que són quatre xifres. Però, això no sempre és o ha estat així. Per exemple, en el

nostre actual calendari, no hi ha any 0; de l'any 1, passem al -1 i ens saltam el 0. A la majoria de teclats d'ordinador o mòbils, el zero va darrera del nou. I l'expressió més dramàtica apareix als telèfons fixos, on se'l desterra sota el vuit, entre l'asterisc (*) i el coixinet (#). Què és el que ens condueix a situar el zero en un lloc o un altre, o emprar-lo o no?

La veritat és que no ho sé, però em sembla molt curiosa la persecució que l'Església Catòlica va proferir contra aquest número-concepte, ja que donava caracterització d'existència a allò que no existia. Per exemple, en aquest article hi ha zero paraules escrites en alemany. Si dic que n'hi ha zero, estic afirmant, dient que sí que hi són, el que passa és que són zero. El zero, igual que el seu concepte oposat, l'infinít, són els

valors numèrics que menys plasmació tenen en la realitat material, o perceptible.

L'alcalde de Barcelona va prohibir l'acampada els Fills de Don Quixot (i moltes més coses que ha prohibit), tot defensant que "el carrer és neutre". Matemàticament, neutre seria un punt situat al sistema mètric que té un potencial nul. Potser això és el que vol, que el carrer sigui zero. Aquesta política pretén multiplicar per zero qualsevol expressió de rebel·lió o molèstia estètica a la ciutat, que s'autopromou com "la millor botiga del món". Però, que vagi amb compte, perquè amb un petit canvi de posició, si en comptes de multiplicar-nos per zero, s'equivoca i ens divideix per zero, ja sap quin serà el resultat: infinit. ☯

Quatre flocs

La forta nevada que havia de laure la setmana passada va quedar reduïda a quatre flocs mal comptats. Si el centre de la borrasca s'hagués situat un centenar de quilòmetres més amunt o més avall del previst, la previsió hauria canviat dràsticament. Per tant hauria d'haver estat més prudent. En línies generals, els propers dies seran frescos i humits, amb algunes pluges a la costa entre dimecres i divendres.

Dijous 1 de febrer una petita baixa en alçada se situa al mediterrani occidental

Com s'ha fet?

L'escassa participació de les assemblees ha estat una de les tòniques que han marcat la setmana. Per diferents raons personals, algunes de les persones més implicades en el projecte no han pogut venir, mentre que la gent que s'hi està incorporant encara no ha agafat el ritme. De totes formes, s'ha de destacar que el treball en xarxa i el correu electrònic ja són les formes de comunicació més habituals al col·lectiu. Així, podem afirmar "orgulloses" que la DIRECTA ha entrat de ple a la "nova economia", i que gaudim d'una redacció pràcticament virtual. Ara només és qüestió d'esperar que ens donin una subvenció per això. I parlant de diners, el nostre somni de tancar el número amb 500 subscripcions s'ha frustrat per molt poc. Ara mateix, ja sumem 498 les persones que hem apostat decididament per aquest projecte de comunicació diferent. El ritme de deu noves subscripcions setmanals fa preveure que podrem anunciar la xifra rodona per la propera setmana. Des d'aquest espai, animar-vos, un cop més, a apuntalar la DIRECTA amb el mecanisme més segur i participatiu que tenim. La reorganització de les àrees vitals d'economia i de distribució, que també es donen aquesta setmana, esperem que també facilitarà la nostra supervivència.

Fe d'errades: En el número 33, a la secció de Que es cou s'assegurava que les Granges d'Escarp es troba a la Franja de Ponent quan, en realitat, és l'últim poble del Segrià.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ

De dalt a baix: Roger Palà *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez, Mariona Ortiz, Agnès Tortosa * Roda el món: Guillem Sánchez * Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà,
Jordi Vidal i Santi Eizaguirre *
La graella: Jesús Hita

FOTOGRAFIA
Edu Soteras i Toni Arnau
CORRECCIÓ
Laia Bragulat
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

El racó il·lustrat

Christian

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 30

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

QUARANTA POLICIES EXPEDIENTATS PER DROGUES ENTRE 2001 I 2003

» Segons fonts del Consell de la Policia recollides per la revista Interviu, quaranta agents de la policia espanyola han estat expedientats entre 2001 i 2003 per presumptes delictes relacionats amb el tràfic de drogues. Segons la informació recollida per Interviu, l'any 2005 només havien resultat sancionats tres agents, vint-i-dos estaven pendents d'una resolució judicial, vuit casos havien estat arxivats i set segueixen en tràmit_

ESTAT ESPANYOL // NARCOTRÀFIC

Setanta policies implicats en casos de narcotràfic els darrers tres anys

La Guàrdia Civil lidera el rànquing, amb quaranta-sis agents investigats arreu de l'Estat

✉ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Durant els darrers tres anys, un total de seixanta-set agents de la Guàrdia Civil, la Policia Nacional espanyola, els Mossos d'Esquadra i l'Ertzaintza han estat implicats en el tràfic de drogues a petita o gran escala. Es tracta de quaranta-sis guàrdies civils, catorze policies espanyols, cinc mossos i dos ertzaintzes. Són dades recopilades per aquest setmanari, a partir de la informació facilitada per la web valenciana Mundo Antiprohibicionista i d'un extens rastreig d'informacions aparegudes en mitjans de comunicació d'arreu de l'Estat.

Aquesta mena de pràctiques delictives, tradicionalment són associades a les activitats de la Guàrdia Civil i la Policia espanyola

Es tracta de casos aïllats o bé d'una norma que es repeteix amb constància cada cop que s'esdevé una operació policial contra el narcotràfic de certa embergadura? Es fa difícil de dir, sobretot perquè no existeix cap estadística oficial al respecte i les unitats d'assumptes interns de les diferents policies es cuiden bé que les filtracions a la premsa siguin les mínimes necessàries. En tot cas, als Països Catalans, aquest 2006, s'ha constatat que aquesta mena de pràctiques delictives, tradicionalment associades a les activitats de la Guàrdia Civil i la Policia espanyola, també afecten el cos dels Mossos d'Esquadra.

► Segrest de narcotraficants

Aquest és el cas del mosso J.P.C., de 46 anys d'edat, agent de l'escala bàsica del cos des de la primera promoció (1984) i destinat a Tarragona des de fa més de vint anys, on exercia diverses funcions. Va ser detingut per la policia autonòmica catalana el març de 2006 a Torredembarra, en el marc d'una operació policial contra una xarxa

Redada antidroga al carrer Hospital del barri del Raval, a Barcelona

Carola Pagani / Ruido

mafiosa, en què van resultar imputades trenta persones vinculades a la màfia marsellesa i a un altre grup de Lió (Estat francès), conegut com el Clan Nivois.

El mosso J.P.C. va ser acusat de tràfic de droga en petites quantitats, revelació de secrets i omissió del deure de denúncia

El grup amb qui col·laborava l'agent segrestava familiars i gent pròxima a narcotraficants marroquins, a qui reclamaven grans quantitats de diners a canvi del seu alliberament. La trama es finançava a través del tràfic d'armes, la prostitució i el narcotràfic. El mosso J.P.C. va ser acusat de tràfic de droga en petites quantitats,

revelació de secrets i omissió del deure de denunciar un delictes.

No va ser l'únic cas de 2006. El mes de maig, la Policia espanyola va desarticular una altra trama corrupta en què es van veure implicats dos funcionaris del propi cos i un altre mosso d'esquadra, Carlos R.M. Participaven d'un grup de com a mínim vint-i-sis persones –liderat per l'advocat barceloní Francesc H.A.– que també es dedicava al segrest de distribuïdors de droga per apropiarse de la mercaderia. Els agents detinguts treballaven a Barcelona i Madrid.

L'ascens d'un 'narcocivil'

El govern del PSOE va ascendir, l'octubre de 2005, el tinent de la Guàrdia Civil Màximo Blanco, condemnat a sis anys de presó per l'Audiència de Tarragona el setembre de 2003, en considerar-se provat que va encobrir una operació de tràfic de droga, abortada el juliol de 1999 a Sant Carles de la Ràpita (Baix Ebre). El tinent hauria ocultat l'enviament de 5.000 quilos d'haixix. Actual-

► Falsificació de proves

Un altre cas relacionat amb el tràfic d'estupefaents en què ha estat implicat un agent de la policia autonòmica va succeir l'octubre de 2005 a Pineda de Mar (Maresme). Un agent va ser suspès de manera cautelar, arran de les incongruències detectades en una operació policial realitzada el 12 d'agost de 2005 en un local d'oci nocturn, en què la policia catalana va detenir dues persones i va decomissar vint-i-set paperines de cocaïna i vuit peces d'haixix. Segons fonts policials recollides per Europa Press, el cas hauria estat un muntatge ordit

pel propi agent de la policia catalana, que hauria col·locat la droga en el local investigat.

► La Guàrdia Civil ha tingut quaranta-sis casos

La Guàrdia Civil és, amb diferència, el cos policial que en més ocasions ha estat implicat en casos de narcotràfic. Durant els darrers tres anys, hi ha hagut tres escàndols especialment significatius: el darrer va passar a Barcelona el juliol de 2006. Cinc guàrdies civils van ser detinguts acusats de formar

Continua a la pàgina següent >>>

ment, el coronel Blanco continua en actiu perquè la sentència va ser recorreguda i encara no és ferma. La relació entre Màximo Blanco i les trames de narcotraficants vénen de lluny. Va ser cap antidroga de la Comandància d'Intxaurrenondo de Sant Sebastià durant els anys més foscos de la guerra bruta contra ETA. Se'l considera un estret col·laborador del general Enrique Rodríguez Galin-

do, condemnat pel segrest i assassinat dels militants d'ETA Lasa i Zabala.

Màximo Blanco ja va ser relacionat amb el tràfic de drogues durant la seva estada a Intxaurrenondo, en concret, amb el contrabandista guipuscoà José Manuel Olarte, mort en una acció d'ETA. Gairebé vint anys després, Blanco encara continua en actiu.

346 AGENTS INVESTIGATS PER TOTA MENA DE DELICTES

» Segons l'estadística del Consell de la Policia, entre 2001 i 2003, van ser expedientats per tota mena de delictes 341 agents. Després del tràfic de drogues, els delictes més comuns són els relacionats amb la violència masclista (35 casos), les amenaces (32), les lesions (28) o l'embriaguesa (23)_

>>> Ve de la pàgina anterior

part activa de l'organització que, el gener de 2005, va robar cinc-cents quilos de cocaïna ocults en un contenidor del port de Barcelona.

Aquests guàrdies formarien part d'una trama criminal en què també participarien dos agents dels Mossos d'Esquadra, un policia local i un exinspector de la policia espanyola. Els funcionaris Policials mantien una relació molt estreta amb els narcos David Barbam 'El Chufo', i Daniel Rivelles, 'El Bolo'. Els haurien alertat dels seguiments policials de què eren objecte i els haurien proporcionat dades sobre una remesa de droga immobilitzada al port de Barcelona, tot facilitant-los el robatori a les instal·lacions portuàries. La droga estava amagada en un contenidor de gambes congelades que duia més de dos mesos immobilitzat al recinte.

► Operació Palmera a Melilla

L'any 2005, el gran escàndol va ser a la comandància de Melilla. L'Associació Unificada de la Guàrdia Civil (AUGC) va denunciar una suposada trama de corrupció que afectaria quinze agents destinats a la comandància de la colònia espanyola. En la denúncia, l'AUGC acusava un total d'onze agents, un tinent, un caporal i un comandant de formar part d'una organització corrupta que es dedicava al tràfic de drogues, i que tindria connexions amb les màfies i xarxes clandestines de Melilla i el Marroc.

En la querella criminal presentada per l'AUGC davant l'Audiència Nacional espanyola, l'entitat posa sobre la taula irregularitats en l'anomenada Operació Palmera contra el tràfic d'haixix —realitzada a Melilla l'any 2003 pels denunciats— i assegura que va tenir punts foscos i que alguns dels agents es van quedar amb part d'una partida d'haixix.

L'escàndol va saltar a la localitat de Santa Pola (Alacant). Nou guàrdies civils van ser detinguts el mes de febrer en l'operació Gálipo

Pocs mesos després, un sergent del propi cos va ratificar la denúncia, tot afirmant que els seus companys s'havien quedat amb una partida de set-cents quilos de droga.

► La poma podrida de Santa Pola (Alacant)

L'any 2004, l'escàndol va saltar als Països Catalans, en concret a la

Redada antidroga al carrer Hospital

Toni Arnau / Ruido

localitat de Santa Pola (Alacant). Un total de nou guàrdies civils van ser detinguts el mes de febrer en el marc de l'operació Gálipo, acusats de col·laborar amb una xarxa de narcotràfic. Sis dels detinguts, que formaven part de la unitat antidroga del cos a Santa Pola, van ser empresonats. També van anar a parar entre reixes tres guàrdies arrestats a Màlaga per fets similars.

Les intervencions telefòniques a diversos narcotraficants van destapar que membres de la patrulla fiscal territorial de la Guàrdia Civil de Santa Pola, especialitzada en la lluita contra el narcotràfic, havien col·laborat en el desembarcament de diverses remeses de droga. Dos dels guàrdies van admetre davant del jutge que havien participat en cinc desembarcaments d'haixix a les costes

d'Alacant. Els agents, a canvi d'importants sumes de diners, informaven els encarregats d'introduir la droga dels punts on la Guàrdia

Narcotràfic colonial

L'exèrcit espanyol, especialment les tropes destinades a les colònies de Ceuta i Melilla, també s'ha vist involucrat en afers foscos relacionats amb el tràfic d'estupefaents. El darrer cas del qual es té notícia va succeir el març de 2005, quan la Guàrdia Civil va detenir un soldat, a Melilla, en possessió de vint-i-tres quilos d'haixix. El militar els duia amagats en una maleta —preparats per ser distribuïts— i va ser detectat en un control rutinari quan estava a

Civil no efectuar la vigilància o dels llocs on vigilarien ells mateixos. L'aleshores ministre espanyol d'Interior, Ángel Acebes, va qualificar els agents de Santa Pola de poma podrida del cos.

► València: on és l'haixix?

La Policia espanyola també s'ha vist involucrada en diverses ocasions en operacions poc clares relacionades amb el tràfic de drogues. L'agost de 2006, una partida de cinc-cents quilos de cocaïna valorada en 120.000 euros va desaparèixer de la Jefatura de Policia de València. La investigació interna va acabar amb tres policies empresonats. La droga duia dues setmanes immobilitzada dins d'una furgoneta, en un pati de la comandància. La droga formava part d'una incautació realitzada el mes de juliol. ①

punt d'embarcar en un avió militar per ser traslladat a la península. Aquest és el quart cas d'aquestes característiques del qual s'ha tingut notícia aquests darrers dos anys. Anteriorment, la Guàrdia Civil va detectar vuit-cents quilos d'haixix repartits en tres camions militars que havien d'embarcar als ferrys que comuniquen Melilla amb Almeria. Oficialment, els camions on s'amagava la droga anaven a fer maniobres militars a la zona de Vitor.

ENTREVISTA // ORIOL MARTÍ, METGE ESPECIALISTA EN DROGODEPENDÈNCIES

“Els militants no poden fer bandera del consum de drogues”

Oriol Martí (Barcelona, 1952) és un militant comunista i independentista. És professor de Medicina Social i Salut Pública a l'Escola Universitària de Treball Social de l'ICESB (Universitat Ramon Llull-Barcelona) i membre del Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) i del Grup IGIA, dedicat a l'estudi de les drogodependències. Fa vint anys que treballa en aquest àmbit. La segona edició del seu darrer llibre, *Todo lo que quisiste saber sobre la dependencia a las drogas y nunca te atreviste a preguntar* (Hiru) s'ha esgotat a les llibreries.

☞ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quina és la relació entre les forces de seguretat i el narcotràfic?
La relació entre la policia i les

drogues és coneguda i habitual. Però el debat ha d'anar més enllà de si en els diferents cossos policials hi ha corrupció i tràfic d'estupefaents, i sobre com això afecta els moviments d'emancipació nacional i social. La pregunta que hem de respondre és per què hi ha militants que tenen la necessitat de prendre lubricants per a l'ànima. Què passa amb determinada gent, molt esquerranosa, que arribada l'hora de la veritat necessita consumir.

Es pot mesurar l'impacte que té la droga en els moviments socials?

Actualment, bufen vents d'irracionalisme cretins que, sota una suposada crítica al poder, en realitat l'estan reforçant. Un exemple seria l'extensió del consum de cànnabis als casals independentistes, i en un altre nivell, també de l'èxtasi. Però crec que si una persona milita, ha de procurar ser molt prudent en els consums. Un militant s'ho ha de pensar bastant

abans de prendre qualsevol droga i no pot anar fent-ne bandera.

El discurs antiprohibicionista és habitual en l'esquerra...

No defenso una posició prohibicionista, que d'altra banda seria absurda. Sóc radicalment antipro-

“Legalitzar les drogues serviria de ben poc sinó busquem la causalitat per la qual alguna gent s'hi enganxa”

hibicionista. Ara bé: legalitzar les drogues serviria de ben poc si no busquem la causalitat social i psíquica per la qual alguna gent s'hi enganxa. Aquesta causalitat és molts cops social: l'atur, la preca-

rietat laboral... Prohibint no hi guanyem res, però no podem negar que les drogues són perills potencials.

Quines són les causes d'aquesta necessitat de consumir?

Els éssers humans som radicalment dependents, tant des del punt de vista biològic com psicològic i social. L'espècie humana té una condició de radical precarietat estructural: necessita els altres per arribar a la condició d'ésser psíquic i social, és a dir, un subjecte (ho diu el mateix terme: que està subjecte, vinculat als altres). La dependència no és una patologia ni una degeneració de l'ésser humà, sinó la seva condició natural. Només en determinades condicions aquesta dependència pot esdevenir patològica. El problema no són les drogues, sinó les persones que tenen problemes. La naturalesa d'aquests problemes pot ser social o psíquica, i és la que cal atacar.

L'esquerra necessita un discurs renovat sobre les drogodependències?

El drama és que sobre drogues hi ha dues posicions. D'una banda el discurs de l'extrema dreta i de la dreta neoliberal, el “Drogas no”, condemnat a servir de tapadora per a la ideologia del mercat i la corrupció policial, i que encobreix els usos repressius de la droga sobre la població. I després, el discurs de l'esquerra, que bàsicament és progrés i cretí: “Podem prendre de tot, que no ens farà mal, i qui no pren drogues és reaccionari”. Cal trobar un discurs més autèntic. Ens l'hem de plantejar des d'un punt de vista dialèctic. Dir que la droga és dolenta és com dir que els burgesos són dolents: és igual que ho siguin. De fet, potser són bellíssimes persones a casa seva. El problema és que ens roben la plusvàlua als treballadors. ②

» Durant els darrers deu anys, els EUA han gastat 17.000 milions de dòlars en la guerra contra les drogues a l'Amèrica Llatina_

» Des de l'arribada al poder d'Uribe a Colòmbia, l'extensió de les plantacions de coca ha augmentat un 26%_

» Hugo Chávez: "el combat al tràfic de drogues ha estat l'excusa que l'imperialisme va aconseguir fa uns anys per penetrar als nostres països, per atropellar els nostres pobles, fins i tot, per justificar la seva presència militar a l'Amèrica Llatina"_

» 'Narconews.com' és una revista digital realitzada per periodistes independents i militants socials d'Amèrica del Sud i del Nord. S'ha especialitzat en la vigilància de l'anomenada guerra contra les drogues i en l'anàlisi de com afecta la democràcia, els drets humans i la penetració imperialista a l'Amèrica Llatina_

AMÈRICA LLATINA // NARCOTRÀFIC I IMPERIALISME

Existeix la guerra contra les drogues?

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan s'entra a la regió boliviana del Chapare, la primera sensació que es nota, a més de la brutal i humida calor que penetra els pulmons, és la presència militar. Grans cartells avisen de les penes per dur droga o agents químics precursors; controls per escorcollar vehicles i persones; casernes de grups especials, amb noms com *Els Tigres* o *Els Pumes*. I és que el Chapare podria ser la primera trinxera de la guerra contra les drogues que els EUA lliuren arreu del món.

Als anys vuitanta, a la regió, s'hi van instal·lar milers d'indígenes quitxues i aimares, acomiadats després del tancament de les mines per recomanació del FMI. Abandonats en una selva hostil, sense cap ajuda, van cultivar una planta d'ús tradicional de la seva cultura i de valor creixent al mercat internacional: la coca. Llavors, la dictadura de Mesa permetia traficar a la llum pública, sempre que es paguessin els "impostos" als militars.

La dictadura de Mesa permetia traficar a la llum pública sempre que es paguessin els "impostos" als militars

Un cop defenestrat Mesa —per pressió nord-americana—, els grans narcotraficants van desaparèixer però, al Chapare, hi van quedar milers de camperols sense una altra forma de vida que el cultiu de coca. Els intents d'industrialització i comercialització legal van topar amb l'oposició dels EUA, que sempre han optat per l'eradicació total de la planta.

Aquesta política ha portat la militarització del Chapare —presos, morts i torturats— i la persecució dels camperols, que es van organitzar per defensar-se, van crear un discurs alternatiu i van teixir el moviment popular que ha dut Evo Morales a la presidència boliviana.

Avui dia, el Chapare es troba en calma, tot i que encara hi resta gran part de la infraestructura repressiva. Però, la guerra contra les drogues continua, amb tanta o més intensitat, a altres punts d'Amèrica Llatina.

Aixiu Directa

Control antidroga a la regió del Chapare, a Bolívia

La guerra falsa

Però, aquesta és una guerra de debò? Si es té en compte la quantitat de tropes, armes i equips que belluga, i les xifres de morts, presos i diners, sembla que sí. Però si s'escolten els arguments dels moviments indígenes, Hugo Chávez, les FARC o activistes dels drets humans i periodistes independents, no. Per tots aquests actors, tots ells amb idees diferents, o fins i tot oposades, la política antidroga dels EUA és parcial i amaga altres interessos.

Però, als EUA, les crítiques també li vénen des de dins. Segons l'exagent de la DEA (l'agència nord-americana de repressió al narcotràfic) Michael Levine —que va arribar a ser-ne el director a l'Argentina dels vuitanta—, la política antidroga del seu país varia en funció del traficant. En el llibre *La guerra falsa*, assegura que els narcocomilitars bolivians van arribar al poder amb l'ajuda dels EUA, que coneixien i permetien aquesta situació. També afirma haver estat testimoni de diverses operacions antidroga avortades, segons tots els indicis, per la CIA. Quan va protestar als seus superiors, un d'ells li va dir —segons el mateix Levine— que "el canvi" a Amèrica Llatina era una cosa "que els Estats Units havien de controlar estrictament", i que havia d'entendre quina era la "facció més forta, més anticomunista" al continent.

Colòmbia

Bolívia, però, no és l'únic escenari d'aquesta guerra. Moltes investigacions ressalten la importància del narcotràfic per finançar cops d'estat o grups paramilitars, des del Perú fins a Guatemala, incloent la *Contra* nicaragüenca i el cas d'Oliver North, que tot i sortir a la llum pública mai va ser castigat

Giordano arriba a apuntar que Uribe podria estar convertint Colòmbia en un "narcoestat"

judicialment. Però, el conflicte més sagnant és, sens dubte, el colombià. La guerra civil que travessa el país des de fa quaranta anys no existiria, segons diversos analistes, sense els diners del narcotràfic, que engreixen tota l'estructura econòmica i militar colombiana. Mediàticament, s'ha acusat les guerrilles de les FARC i l'ELN de narcoterroristes, però la majoria d'estudis —inclosos els de la DEA— asseguren que "cap evidència creïble indica que les FARC o l'ELN s'hagin compromès en la producció o distribució de drogues". En canvi, les proves contra

els paramilitars s'acumulen. Segons un reportatge del periodista nordamericà Al Giordano a la revista electrònica 'Narco News', la mà dreta de l'actual President colombià Álvaro Uribe, Pedro Juan Moreno Villa, és el principal importador de permanganat de potassi, un precursor químic clau, necessari en la manufactura de cocaïna. A pesar dels expedients oberts per la DEA, Moreno mai ha estat imputat ni perseguit, és més, fins i tot se li van tornar tres carregaments de permanganat bloquejats al port d'Oakland pel servei

d'aduanes. En el mateix reportatge, Giordano recorda que el pare d'Uribe va ser detingut per narcotràfic i a punt de ser extradit als EUA, i que ell mateix va començar la seva carrera política com a alcalde de Medellín el 1982, quan Pablo Escobar controlava tota la ciutat i "no es feia res sense el seu permís". Giordano arriba a apuntar que la presidència d'Uribe podria estar convertint Colòmbia en un *narcoestat*, tal com va ser Bolívia als vuitanta, i en circumstàncies similars per les opcions de "canvi" que hi ha obertes. ☞

Bàndols confosos

Els Kaibiles de Guatemala són un dels cossos militars amb més prestigi del món. Fundats fa prop de trenta anys per combatre la guerrilla de la URNG, són experts en tàctiques de contrainsurgència, que inclouen supervivència a la selva, emboscades i intel·ligència i —segons la seva llegenda negra— tècniques d'interrogatori i tortura. Un cop signats els acords de pau, però, el cos no ha estat dissolt, sinó que continua funcionant amb missions contra el narcotràfic, i també entrena militars d'altres països.

Ara, però, es troba enmig d'una crisi greu. Els seus components són reclutats en bloc pels cartels mexicans, que els entrenen com a escortes dels caps mafio-

sos i en les guerres, tant entre bandes com amb els cossos de seguretat. I aquests no són casos aïllats, sinó que s'arriben a reclutar unitats senceres —amb comandaments i tot— que, de vegades, tampoc deixen el cos, sinó que utilitzen la pròpia infraestructura pel tràfic de drogues i armes per la frontera de Guatemala amb Mèxic.

Els exemples de canvi de bàndol, però, es poden trobar en altres cossos, com els Zetas mexicans, un cos d'elit creat expressament per combatre la màfia, i que actualment es calcula que té més membres al bàndol del tràfic que al de l'Estat, fet que està creant greus problemes de seguretat a la república asteca.

Impressions

Jordi Garrigós. Membre d'Endavant (OSAN) / opinio@setmanaridirecta.info

300 anys d'ocupació i resistència

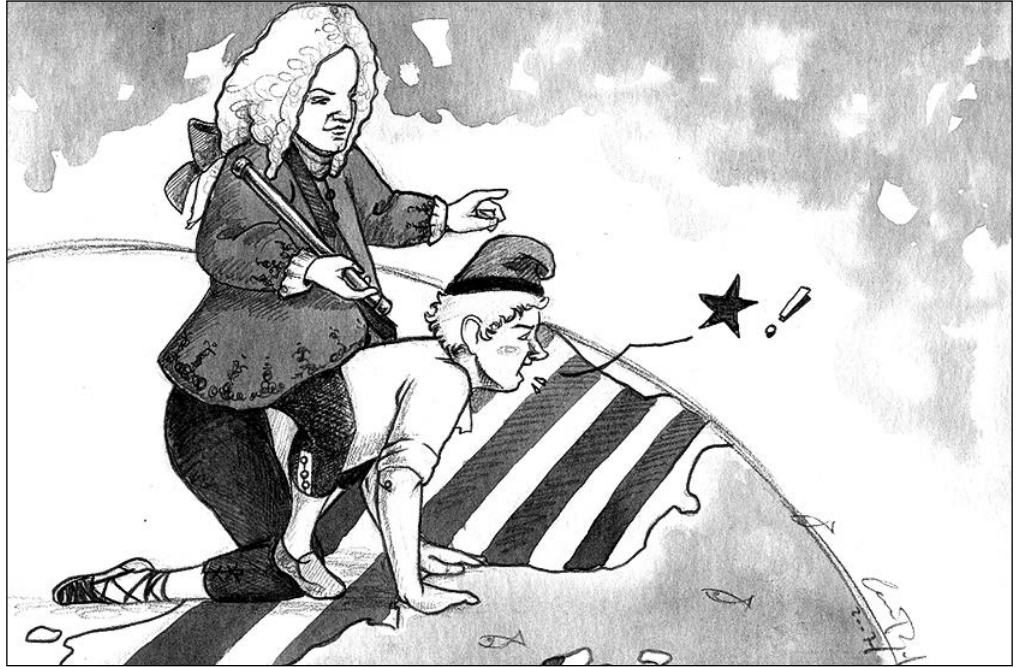
Aquest any 2007 que enguany comencem marca una data històrica per entendre l'evolució política i social dels Països Catalans durant els últims tres segles. El proper 25 d'abril, es commemoraran 300 anys de la batalla d'Almansa, és a dir, el punt de partida de la pèrdua de les constitucions pròpies i drets del País Valencià, Catalunya i les Illes. Aquella victòria de l'exèrcit francoespanyol va significar l'inici d'una reforma estatal de caràcter centralista que va començar amb el decret de Nova Planta i la conseqüent pèrdua de les llibertats nacionals i els furs, així com la dissolució de les principals institucions que regien el Regne de València fins llavors. Aquestes foren les primeres mesures represives que arribarien arreu del territori a les acaballes de 1715.

Però aquesta victòria militar no fou només una conquesta territorial. Va esdevenir l'acceleració d'un procés de desmembrament, colonització i genocidi cultural que ha esdevingut la negació de la nació catalana i dels seus drets democràtics. Un procés

del qual encara ara patim mitjançant els aparells administratius de l'Estat. Ens trobem en un temps en què aquestes formes colonitzadores prenen el nom d'espanyolització però en el fons segueixen essent el mateix: la pèrdua de la identitat nacional del poble treballador dels Països Catalans.

Actualment, els catalans i catalanes mantenim l'*status quo* que va començar fa tres segles. Els partits d'obediència espanyola, amb una bossa de votants importantíssima sobretot al País Valencià i a les Illes, fan la seva feina, la de portar polítiques continuïstes estatals. Més greu és el problema de les organitzacions nacionalistes (PSM, ERC, CIU, BNV), que en cap cas qüestionen l'ordre jurídic del sistema de les autonomies i que no dubten a aferrar-se a qualsevol esclatxa de poder, encara que suposi acceptar renúncia rere renúncia.

Aquest no és un fet nou, és el paper que han protagonitzat històricament les burgesies i classes dominants del país, sempre definint-se al cantó del poder de l'Estat espanyol, avivant les ànsies de llibertat de la classe treballadora catalana. Des dels botiflers filipistes, fins a les renúncies durant la transició, la Batalla de València, els vint-i-tres anys de Pujolisme o el reformisme autonomista i encaixonat amb què ens trobem a l'actualitat, passant pels Sindicats Lliures o els col·laboradors durant les dictadures de Primo de Ribera i Franco. Tot han estat mostres que les ambicions polítiques de la burgesia autòctona no sobrepassen el límit de la consciència

de classe (alta, per suposat). Mentre, l'anomenat "independentisme" parlamentari deixa amb el cul en l'aire tots aquells que confiaven en uns avenços nacionals que no arriben.

Per tot això, ara s'obre un procés de vuit anys (els que van entre els 300 anys de l'arribada Borbònica a València i l'acabament de la conquesta) en què els moviments populars del país han d'aprofitar per reorganitzar-se i bastir un projecte que ens porti a l'assoliment dels objectius. El 31 de desembre de l'any 2015 es tanca un període de 300 anys de resistència nacional i social que cal aprofitar.

L'Esquerra Independentista és un moviment que ha patit forts sotracos durant els últims vint anys però que ara es troba en un

moment que cal definir els objectius tàctics i organitzatius que ens portin, barri a barri i poble a poble, a donar a conèixer la nostra alternativa. Si hem après quelcom durant tot aquest temps, és que no podem deixar que la classe política ens marqui calendari ni pautes de treball. Per això, és des del mateix independentisme combatit des d'on hem de començar a fer la feina, de baix cap a dalt. La mobilització popular i el treball diari han de ser constants, de les assemblees de base fins als òrgans nacionals hem d'estar a l'altura dels esdeveniments.

Per això, cal la implicació de tots i totes en la lluita contra l'opressió espanyola i per la construcció d'una societat justa, atacant els problemes d'arrel i

assenyalant els culpables que ens porten a aquesta situació. I el que és més important de tot, cal construir i aportar alternatives a aquelles coses que ens afecten en el dia a dia: que els joves no ens puguem emancipar, que les fàbriques tanquin, que les universitats es regeixin des d'empreses, el *moobing*, la corrupció política i la destrucció territorial del país. Només des de l'esquerra transformadora —i des de tots els seus àmbits: polítics, veïnals, juvenils, estudiantils...— serà possible l'alliberament nacional. Per això, cal que els moviments populars sorgeixin dels i les treballadores, ja que qualsevol projecte polític d'emancipació nacional ha de ser, alhora, el de l'emancipació de la classe treballadora catalana.

Actualment, els catalans i catalanes mantenim l'status quo que va començar fa tres segles

Ivan Miró. Sociòleg i membre de La Ciutat Invisible / opinio@setmanaridirecta.info

S'està produint una ofensiva

S'està produint una ofensiva cap a altres formes de fer política, cap a altres formes de viure, cap a altres formes d'habitar la ciutat. En som conscients, oi?

Unes formes de fer política asimètriques a les del Poder: horitzontals, quotidianament situades, alliberadores. Unes formes de viure —unes ganes de viure, unes vides— que s'allunyen de la mètrica mercantilitzant que tot ho apama... per canviar-ho per diners. Unes formes d'habitar la ciutat —de produir-la, de reinventar-la— que són comunitàries i singulars, no massives ni alienants.

Doncs no. La Metròpoli no empassa, engoleix. El Sistema de Partits no neutralitza, arrasa. L'Economia de Mercat no provoca precarietat, polvoritza.

Després d'uns quants anys de retòrica progressista, en què per tal de consolidar l'especificitat

del Model Barcelona en el mercat global de les metròpolis era relativament necessari consentir altres formes de fer política, altres formes de viure i altres formes d'habitar la ciutat, sembla que ara s'imposa —o s'intensifica, siguem precises— el que alguns han anomenat populisme punitiu, que no és altra cosa que relegar al Codi Penal la gestió del conflicte social.

Les okupacions, per exemple. Els centres socials autogestionats i okupats, per ser més exactes. Aquestes eines materials —no discursives, ni ideològiques— que han servit —i serveixen, i serviran— per experimentar altres formes de fer política, altres maneres de viure, altres maneres d'habitar la ciutat. Okupacions que no només han denunciat els feridors nivells de la mercantilització de l'habitatge, que també, sinó que han

Doncs no. La Metròpoli no traga, engoleix. El Sistema de Partits no neutralitza, arrasa. L'Economia de Mercat no provoca precarietat, polvoritza

estat útils per reinventar —actualitzar, 'empoderar'— tota una cultura d'oposició al capitalisme. Que han estat balança per a esquerdar —recordem-ho— l'horrorós consens neoliberal de fa uns quants anys. Que han estat els vivens des d'on s'han parit de nou les alternatives polítiques, socials, artístiques, comunicatives, econòmiques... basades en la cooperació i l'autogestió, l'autonomia i la democràcia directa. Que han permès de nou —com als ateneus obrers de principis de segle, com en les col·lectivitzacions del 36, com en la creativitat social que emergeix entre la mort del Dictador i la gàbia de ferro constitucional— el vell somni de l'autoorganització social.

La mateixa consolidació de la metròpoli capitalista, amb la seva permanent reestructuració urbana i l'ús voraç del territori

com a font de valor, posa en perill els espais —polítics, vitals, físics— alliberats amb l'okupació. El Sistema de Partits, sense excepcions, en tant que gestor del capitalisme metropolità, no tolera polítiques autònomes que li qüestionin l'èxit —per a uns— del projecte. I els *Mass Media*, i la Justícia, i el Gran i el Petit Especulador urbà.

Tots ells estan contribuint a la definició d'un estereotip, l'okupa, com a ésser caracteritzat per no ser subjecte polític ni mereixedor de drets socials. Rere la definició, vindrà l'extirpació quirúrgica de totes les pràctiques polítiques, vitals, urbanes, que incloguin en el catàleg.

S'està produint una ofensiva cap a altres formes de fer política, cap a altres formes de viure, cap a altres formes d'habitar la ciutat. En som conscients, oi?

Rosa Carbó. Sociòloga /opinio@setmanaridirecta.info/

La 'quixotada'

al com s'esperava, l'arribada dels Fills de Don Quixot a Barcelona ha estat força polèmica, sobretot (no ens enganyem) per la necessitat dels mitjans de comunicació de publicar notícies innovadores, suculentos pel seu mercat mediàtic. Però, d'acord amb la dita popular, 'no hi ha mal que per bé no vingui', si això es pot aprofitar per difondre les reivindicacions i sensibilitzar l'opinió pública sobre uns determinats temes, millor que millor.

La notícia dels Fills de Don Quixot a Barcelona ha posat sobre la taula com són de grans les diferències entre un país i l'altre. En primer lloc, tot i existir una problemàtica similar com és la dels *sense sostre*, és evident que el marc polític i legislatiu és molt diferent i que cadascun s'ha de tractar en el seu context. Però aquesta diferència, que és de sentit comú, no es pot aprofitar per fer demagògia i deslegitimar

les relacions que puguin haver-hi entre un moviment social emergent —com és el de la lluita per l'habitatge— i una associació que es dedica, mitjançant l'acció directa, a sensibilitzar sobre la situació de marginalitat que pateixen els sense sostre a França.

El punt d'unió entre tots dos és la dificultat d'accés a l'habitatge i el consegüent augment dels col·lectius marginats. Els Fills de Don Quixot denuncien la situació de desprotecció dels sense sostre a França. El moviment per un habitatge digne denuncia una de les causes del problema de la marginalitat. Denuncia que, aquí, l'accés a un habitatge digne és cada cop més difícil i que la situació tendeix a agreujar-se. Les polítiques d'habitatge no acaben de ser més que declaracions de bones intencions a llarg termini. És evident que això no només afecta la gent sense sostre sinó diferents sectors de la població que són menys vulnerables que aquests perquè tenen una xarxa familiar de suport, però aquesta ja no pot fer miracles...

No obstant això, sembla que en un futur no molt llunyà serà un delictes que els moviments socials vulguin fer xarxa i tenir relacions amb altres moviments i organitzacions. I quina serà la multa per aquesta greu acció? Deixem la resposta per la propera edició de la nostra estimada Ordenança Cívica.

Parlant d'un dels textos més cèlebres que s'han escrit per la llibertat d'expressió en el segle XXI, s'ha de dir que aquesta és la segona diferència remarcable entre un país i l'altre. Clar, perquè

Idren

amb aquest text bíblic que tenim aquí, surt l'alcalde i —com si es tractés de Moisés— s'il·lumina i diu que no permetrà un "ús indegut de l'espai públic a Barcelona". Així, ja tenim un onzè manament. S'hauran de modificar les taules; després d'aquell que diu "no envejaràs els béns del veí", es podrà llegir: "no es farà un ús indegut de l'espai públic".

Però, què és pel nostre Moisés barceloní un ús indegut de l'espai públic? En aquest cas concret seria acampar a la ciutat. Així es treu totalment de context l'acció reivindicativa, es deixa de veure com un acte dins del marc jurídic del dret a la llibertat d'expressió i passa a ser un acte lúdic i incívil i, per tant, molest als ulls de l'ideal barceloní que tenen els membres del consistori.

No puc deixar de recordar-

me d'una frase, també cèlebre, d'un ministre franquista que, durant molts anys va ser el president de Galícia. "La calle es mía", deia Fraga, contenint-se un impropri de gran contundència. Vet aquí una altra diferència entre un país i l'altre. Nosaltres vam haver de patir durant dècades una dictadura i ara patim la seva herència. La manca de cultura política del nostre país fa que molts polítics es puguin permetre aquestes il·luminacions i, sense cap tipus de vergonya, tractar la ciutadania com si fos un infant.

Val a dir que aquesta actitud, entre paternal i messiànica, que sovint tenen aquells que ocupen càrrecs institucionals presenta matisos. És a dir, si els que es van reunir amb els Fills de Don Quixot, en lloc ser un moviment

social molt jove i gens institucionalitzat, hagués estat una organització consolidada com ara CCOO o UGT, segurament les declaracions i les actituds de l'Ajuntament de Barcelona no haguessin estat les mateixes.

És molt fàcil deslegitimar l'acció social d'un moviment que no té els recursos d'una organització institucionalitzada i que només compta amb les energies de les persones i, si té sort, amb una mena de poder mediàtic molt esporàdic, puntual i que pot arribar a ser pervers i tornar-se en contra. A més, no interessa donar veu i, per tant, poder a un moviment que posa sobre la taula un problema que està en les arrels del creixement econòmic del nostre estimat país. Però, d'això, i d'altres coses, ja en parlarem un altre dia...

Sembla que en un futur serà un delictes que els moviments socials vulguin fer xarxa i tenir relacions amb altres moviments i organitzacions

Jaume Delclos. Enginyers Sense fronteres /opinio@setmanaridirecta.info/

PNUD 2006: crisi mundial de l'aigua

L'últim informe del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD), titulat Més enllà de l'escassetat: poder, pobresa i la crisi mundial de l'aigua, destaca —una vegada més— la importància de l'aigua en quantitat, qualitat i equitat suficients. Aquest informe fa referència a la fita deu dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni de les Nacions Unides: "Reduir a la meitat, per a l'any 2015, el percentatge de persones sense accés sostenible a l'aigua potable i a serveis bàsics de sanejament". L'informe estima que el món podrà assolir l'objectiu de desenvolupament en temes d'aigua i sanejament l'any 2016. No obstant això, si es fa l'anàlisi per regions, l'Àfrica subsahariana ho aconseguirà l'any 2040.

A l'informe de les Nacions Unides, s'hi troba a faltar una defensa més clara de l'aigua com un dret i no com una mercaderia.

Cal afavorir la gestió pública amb control i participació social, tot garantint la transparència i l'ús adequat dels recursos destinats i generats pels sistemes d'aigua, ampliant la cobertura d'aigua i donant resposta a les necessitats de la població. Aquest enfocament serà el que realment permetrà començar a augmentar els índexs d'accés a l'aigua i al sanejament de moltes persones.

L'informe considera com a punts centrals de la crisi mundial el poder, la governabilitat i la gestió dels recursos hídrics. El problema de la crisi de l'aigua és de falta de voluntat política i no tant una problemàtica d'escassetat o falta d'inversió en infraestructures. El PNUD torna a recordar que es manté el problema de la falta d'accés a l'aigua o al sanejament bàsic al món: 1.100 milions de persones no tenen accés a l'aigua i 2.600 no gaudeixen del sanejament

El PNUD torna a recordar que es manté el problema: 1.100 milions de persones al món no tenen accés a l'aigua i 2.600 no gaudeixen del sanejament més elemental

més elemental. En aquest document, es posa de manifest la falta de voluntat política per afrontar la crisi de l'aigua i s'estableix una comparació amb la despesa militar, que en molts països és entre sis i vint-i-vuit vegades superior al pressupost en aigua i sanejament, i triplica el pressupost de salut. L'informe destaca que "poques inversions públiques podrien fer més per tal de millorar la seguretat humana o crear prosperitat com les inversions en aigua i sanejament".

A l'hora d'analitzar amb detall les dades d'accessibilitat, s'observa que les desigualtats se centren a les franges de població amb menys recursos, que les zones rurals registren els índexs més baixos de cobertura i, per fi, fa sortir a la llum el que alguns anomenen *racisme institucional* en relació a l'accés a l'aigua, ja que és especialment crític en les

poblacions indígenes. L'informe destaca que els països empobrits paguen l'aigua més cara que els països del nord. En alguns casos, la despesa associada a l'aigua arriba a representar l'11% dels ingressos familiars mensuals, que per si mateixos ja són insuficients. L'informe assenyalava que "els serveis públics subministren l'aigua més barata, perquè aquestes tarifes es poden fins i tot multiplicar per cinc si l'operador és lucratiu". Cal enfortir la gestió pública mitjançant la participació i el control social i una gestió pública amb clara voluntat de ser un servei públic eficaç, en el qual determinats usos de l'aigua no poden estar subjectes al mercat.

1.- Pàgina 61 de l'Informe per al Desenvolupament Humà 2006
2.- Pàgina 83 de l'Informe per al Desenvolupament Humà 2006

Navegant per la xarxa

Antisistemes de pa sucats amb oli

L'altre dia, la regidora barcelonina *antiglobi*, Imma Mayol, va decidir deixar de banda el seu maridet i declarar-se obertament *antisistema*. I evidentment, una declaració d'intencions d'aquestes característiques no podia passar desapercebuda. Si no, que els ho diguin als *esquerranosos* de Busot (www.busot.ca), que dedicaven aquest bonic article a la representant d'Iniciativa per Catalunya-Verds a l'Ajuntament de Barcelona. El titular ja ho diu tot: "Mayol es declara antisistema, però aprofita reunions per decidir què es posarà cada dia".

I continua, "Aquesta és molt bona. Tot just quan Imma Mayol proclama als quatre vents que és antisistema (a quatre dies de les eleccions, quina casualitat), ens arriba una informació genial. Resulta que l'equip de la regidora *eco-pija* a l'Ajuntament de Barcelona té veritables problemes per amagar un dels vicis de la seva cap: aprofitar reunions llargues i pesades per calendaritzar en un paper quina roba es posarà cada dia de la setmana".

Això només per començar. L'irònic articulista continua, "Sí, sí. Heu llegit bé. Resulta que, quan la Mayol seu en una taula de reunions (ja sigui al ple, ja sigui en algun consell d'administració d'alguna empresa pública, ja sigui en reunions de treball), té el mal vici de treure paper i llapis i vingal, a fer un gràfic dient coses del tipus: 'dilluns el vestit verd', 'dimarts les sabates vermelles', etc."

I si us pregunteu d'on han tret la informació, doncs, aquí teniu la resposta: "Es veu que, a vegades, es deixa algun paper i els seus ajudants i col·laboradors ràpidament passen *el motxo*, per evitar que algun periodista espanyolat publiqui, l'endemà, la col·lecció *otoño-invierno* dels modistes antisistema".

Com és habitual, Busot deixa un espai per a la reflexió: "O sigui que ja veieu de quin pal van els antisistema de debò. Mentrestant, això sí, a la bona gent d'aquest país se li foten els *okupes* a casa i, a sobre, els foten fora de casa seva. Per cert, on vau dir que era Andreu Nin? Vinga, remeneu una mica entre la paperassa del carrer Ciutat, que segur que surt el forat on el vau fotre, pobret".

El debat que s'obre a continuació tampoc no deixa massa bé la regidora ecosocialista. Un simple exemple serveix per il·lustrar-ho: "Us heu deixat el piset del Port de la Selva de na Mayol i en Polisaura. Poble, per cert, ocupat des de fa molts anys per *psuquers* que tenien moltes conviccions, moltes, i de tantes que en tenien, ara viuen al món del *yupi* (no confondre amb la sèrie animada)".

Us animem, doncs, a navegar per aquest món d'hipocresia que és la política...

El TAV no passa per Can Vies

Jordi Sants, Barcelona

Vaig veure un reportatge d'Informe Semanal, a TV1, sobre l'entrada de l'AVE a Barcelona. La veu en *off*, parlant del Centre Social Okupat Can Vies, a Sants, va dir que tenia els dies comptats perquè està a la línia d'entrada del TAV a la ciutat.

Només volia precisar que això no és del tot correcte. Can Vies no es vol tirar a terra perquè entri el TAV, sinó per fer un edifici de pisos al solar que ocupa el Centre Social, propietat de Transports Municipals de Barcelona.

Sembla que l'Ajuntament aprofita el tret per destruir un espai juvenil especialment rebel i, ahora, fer uns quants calerons.

Les places són nostres i els carrers també

Neus Reguant, Calella

No estic gens d'acord amb l'expoliació que estem patint els ciutadans i les ciutadanes catalanes (i, pel que vaig veient, la cosa és força general arreu de l'Estat). Hem de recuperar l'espai públic i no deixar que ens limitin més els comportaments amb sancions, com si fóssim escolars a l'hora del pati. Resulta que Fraga deia "la calle es mía" i, ara, els polítics no ho diuen, però es comporten de la mateixa manera.

No podem permetre que vagin florint les ordenances cíviques i ens quedem plegades de braços, acceptant-les. Estem permetent que floreixin les ciutats policials, com si el que necessitéssim fos més seguretat (això que ens repeteixen tot el sant dia) i no més convivència, més cordialitat i unes ciutats i pobles més pensades pels seus habitants i no pels turistes.

Per què no multen els publicistes i sí els grafeters? Perquè paguen. Per què multen els *sense sostre* en lloc de proporcionar-los més centres i més recursos? Perquè fan lleig de cara als turistes. Per què no posen més lavabos públics i ens fan pixar als bars? Perquè consumim. No estic defensant la brutícia, ni la gent que molesta els veïns però, d'això, n'hi ha hagut tota la vida, i se soluciona amb més educació, no amb més policia.

Fem objecció a això que ells diuen civisme, que no és més que ordre i control. Als ajuntaments, els hem de demanar que estiguin al servei dels ciutadans i ciutadanes, no només que els multin! Els incívics són ells.

Habitatges assistits de l'Ajuntament de Barcelona: estafa social

Pere Castells, Barcelona

L'Ajuntament de Barcelona publicita uns *habitatges assistits* que estan creant en diferents indrets de la ciutat. Tenen calefacció i tots els elements necessaris per les persones grans a qui, suposadament, estan destinats i que tenen la sort de ser afavorides en el sorteig.

La realitat del cas, però, és molt diferent. Moltes promocions noves (com la de Sant Andreu) no tenen calefacció, són cases que ni tan sols tenen armari (encara que figuren als plànols), gairebé no tenen ventilació, la superfície no arriba als quaranta metres quadrats i el preu és de quasi quatre-cents euros al mes! Això sí, la meitat d'aquest "preu" va a parar a una empresa que "ven" assistència sanitària (se suposa que l'assistència sanitària és gratuïta per a tots els ciutadans).

Afortunadament, els postres humanitaris representants de l'Ajuntament de Barcelona han pensat en tot i "subvencionen" dos-cents euros mensuals a les persones

que ho "necessitin". El criteri humanitari utilitzat és que els ingressos siguin inferiors a cinc-cents euros al mes...

És lògic que hagin posat aquesta xifra, si tenim en compte que el sou d'un tinent d'alcalde del nostre ajuntament arriba a 100.000 euros anuals. Tot plegat, entendridor.

No obstant això, per controlar més la funció humanitària de l'ajuntament amb els afortunats, els habitatges compten amb una "directora", que s'ocuparà de reprimir qualsevol conducta anòma i prohibida com, per exemple, que algun atrevit beneficiari d'aquestes condicions convidi a dormir el seu fill, actuació terminantment prohibida.

En definitiva, crec que aquesta labor tan humanitària de l'Ajuntament de Barcelona donaria material per un bon conte futurista, a l'estil de Pere Calders, sobre en què s'ha convertit l'Estat del Benestar organitzat pels "progres" que van saltar a l'escenari polític el maig del 68. Amén.

Cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

Cadena perpètua i pena de mort

Lluïsa Urpí, Badalona

Cada vegada que llegeixo el diari o miro un informatiu *flipo* més. Aquest país, (el seu, Espanya, vull dir) que se les dóna de democràtic, aplica la cadena perpètua (que legalment no contempla) i la pena de mort (que tampoc) amb una tranquil·litat que fa esfereir. Dos exemples ho il·lustren. I es tracta d'exemples situats a Euskal Herria, perquè allà es mobilitzen perquè se sàpiga, però n'hi ha molts més que no

sabem mai, perquè es tracta de presos comuns o persones que no tenen darrere un suport mediàtic o social que ajudi a publicar i denunciar els seus casos.

Dos casos com són els d'Iñaki de Juana Chaos, obligat a estar lligat a un llit, amb menjar via intravenosa contra la seva voluntat, amb la possibilitat de morir o quedar-se amb cadira de rodes per tota la vida com a conseqüència del tractament inhumà que li dispensen (recordem que està a la presó per opinar, perquè hi ha gent que s'inventa que l'ha amenaçada directament). L'altre cas el sabem aquesta mateixa setmana: Parrot veu augmentada la seva perllongació de condemna de 25 a 29 anys, no fos cas que sortís de la presó abans de morir i no morís a dins. Però, de casos

així, n'hi ha molts més. Al sumari del 18/98 mateix, hi ha persones de setanta-tres anys a qui demanen penes de quaranta. I el motiu és opinar, ser pacifista, escriure en un diari o, simplement, ser regidor d'un partit il·legalitzat.

I, insisteixo, es tracta de casos d'Euskal Herria, perquè allà hi ha tota una organització darrere, però n'hi ha molts més. Que ningú coneix, que ningú denuncia. Que pateixen el terrorisme d'Estat mentre la societat calla. Perquè és més còmode.

Així està el pati

► Pàgina 10
La mort d'un magrebí en una "reducció" dels Mossos d'Esquadra a Reus ha tornat a tensar la relació entre aquest col·lectiu i el cos.

► Pàgina 12
Més d'un miler de persones es van manifestar diumenge a Barcelona exigint la derogació de la Llei d'Estrangeria per "assassina".

► Pàgina 16
La política de "desallotjaments silenciosos" de Saura va punxar a la casa coneguda com l'Esbarzer, que va resistir més de tres hores.

BARCELONA // TRES JOVES CONTINUEN EN PRESÓ PREVENTIVA UN ANY DESPRÉS

Acusen de tortures sis agents de la Guàrdia Urbana pels fets del 4f

El primer citat va anar a declarar en qualitat d'imputat i envoltat en tot moment per una desena d'agents de paisà encaputxats que impediien fer fotografies

✉ Agnès Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El procés judicial obert arran dels fets del 4 de febrer al carrer Sant Pere més Baix es troba en un important punt d'inflexió. Els tres joves que van ser empresonats ara fa un any sota l'acusació d'haver deixat en coma un guàrdia urbà, ara exerceixen l'acusació per tortures contra sis dels agents que van practicar les detencions. El jutjat d'instrucció 18 de Barcelona va citar a declarar com a imputat el primer dels agents el passat 26 de gener.

El jutjat d'instrucció 18 de Barcelona va citar a declarar com a imputat el primer dels agents el passat 26 de gener

Una concentració a les portes de l'edifici judicial del passeig Lluís Companys va voler donar la benvinguda a en Juan, que va ser traslladat emmanillat des de la presó de la Trinitat Vella per tal de poder ratificar les denúncies que ja va presentar el dia de la detenció al jutjat de guàrdia. Després es va presentar la comitiva que acompanyava l'agent acusat. Un enorme desplegament d'agents de paisà encaputxats l'envoltava en el seu trajecte pels passadissos de l'edifici. Impediien en tot moment que es poguessin prendre fotografies i imatges de televisió. Diversos lletrats van manifestar la seva estranyesa per un operatiu d'aquelles característiques i proporcions. Un cop a la sala, el policia es va negar a respondre les preguntes de l'advocat d'en Juan i del representant legal de l'acusació popular, exercida per l'entitat Memòria contra la Tortura. A preguntes de la jutgesa, es va contradir amb la seva primera versió quan va afirmar que no havia emmanillat el jove durant l'estona que segons l'agent "utilitzava la mínima força imprescindible per tal de reduir-lo". En Juan ho va tenir clar en tot

Un agent de la Guàrdia Urbana entra a jutjats amb la cara tapada

Eduardo Soteras / Ruido

moment, va ratificar la seva versió dels fets, assegurant que fou apallissat fins a provocar-li lesions a les mans i molta sang. També va afirmar que li van arrencar algunes rastres d'arrel mentre l'arrossegaven fins el furgó policial. Durant el trasllat el van colpejar i amenaçar de mort en diverses ocasions. Totes les lesions que presentava en arribar al jutjat de guàrdia i que consten a l'informe del metge forense, l'agent les atribueix a una "caiguda brusca" mentre el jove corria.

► Noves esperances

La Mariana, mare d'en Rodrigo, un altre dels tres joves empresonats, també va ser present als jutjats durant tot el matí. Ella pensa que "és important que ara estiguin declarant els policies, que poden canviar les coses i que té una mica d'esperança". També diu que "pel Juan, l'Àlex i en Rodrigo això és molt important i que això es podia percebre a la mateixa cara que feia en Juan a l'entrada del jutjat, no tan desanimat com feia uns mesos quan el van citar a declarar com a imputat".

► Citacions a sis agents

Durant les properes setmanes les citacions com a imputats s'aniran succeint paulatinament. Sis agents amb el seu corresponent número de placa ja figuren a les notificacions per tal de prestar declaració. El segon imputat per les agressions a en Juan no es va

Els dos agents acusats d'agredir l'Àlex declararan el 7 de febrer a les 10 del matí

presentar el passat dia 26 i ho haurà de fer de forma imminent. Els dos agents acusats d'agredir l'Àlex declararan el 7 de febrer a les 10 h. del matí, i els dos d'en Rodrigo ho faran en dies posteriors. Altres agents podrien ser citats però encara no se'n coneix la seva identitat.

► Un agent ferit greu

Els fets es remunten a la matinal del 4 de febrer, quan una dotació de la Guàrdia Urbana patrullava pel carrer Sant Pere més Baix, prop de la festa que es feia a un local abandonat, conegut com a teatre ocupat. Un agent va resultar ferit de gravetat. D'un inici l'alcalde Joan Clos va assegurar que les lesions van ser provocades per un test caigut des d'un balcó. Poques hores després la versió es va modificar i des de la Guàrdia Urbana s'assegurava que l'agressió venia de l'impacte frontal d'una pedra. Els tres joves actualment empresonats i altres cinc persones van ser detingudes durant una batuda policial als carrers de la Ribera, durant la qual es van produir abusos i pallisses certificades per diversos testimonis. Els nois apresats asseguren no tenir cap relació amb les ferides de l'agent i creuen que se'ls va empresonar per ocultar les visibles lesions i ferides que els havien provocat les pallisses i agressions policials. Des del seu empresonament ara

fa un any, entitats com la FAVB, la Coordinadora de Veïns del Casc Antic i Justícia i Pau han demanat una investigació dels fets. Arrel

Quan es compleix un any des del seu empresonament han convocat una nova marxa

de la seva procedència xilena, nombroses entitats d'aquell país i també Amnistia Internacional, se n'han fet ressò. L'associació Memòria contra la Tortura exerceix l'acusació popular contra els agents de la Guàrdia Urbana. Quan es compleix un any des de l'empresonament han convocat una nova manifestació el diumenge 4 de febrer a les 18 h. a la plaça Universitat de Barcelona per exigir novament l'alliberament dels joves. ☺

REUS // CINC-CENTES PERSONES ES MANIFESTEN A LA CAPITAL DE L'ALT CAMP

Exigeixen que s'aclareixi la mort de Benissa a mans de la policia

Masovers de PobleViu.org
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Puntualment, a les dotze del migdia, tal com havien anunciat després de la lectura del manifest a la Plaça del Mercadal de Reus, els companys i amics de Benissa es reunien a la Plaça Imperial Tàrraco, davant la subdelegació del govern espanyol. En el moment d'acabar l'acte, es comptabilitzaven prop de dues-centes persones, que van anar marxant mentre un grup nombrós de mitjans s'aplegava al voltant d'alguna veu que els pogués donar informació complementària a la que, fins ara, s'ha donat a conèixer. I això, és ben poc. Fins ara, les fonts oficials mantenen –basant-se en l'autòp-

Un dels dos testimonis va dir que va veure com la víctima "s'ofegava en vint segons", mentre era reduït pels agents

sia realitzada al cadàver– que Benissa va morir a causa d'una insuficiència cardíaca, posterior a un atac epilèptic, i que, al cadàver, "no s'aprecien signes externs de violència". Tot i que l'informe forense es va fer públic el dijous passat, els familiars de Benissa encara no l'han rebut.

Yahiaoui Benissa, de quaranta-dos anys, va morir la matinada

Manifestació a Reus per denunciar l'assassinat de Benissa en mans de la policia

Masoversdelpobleviu.org

de dimarts, durant una operació policial, al replà del número 1 del carrer Benidorm de Reus. Un dels dos testimonis presencials dels fets, Boulouf Abdellah, conegut de la víctima, va dir que va veure com la víctima "s'ofegava en vint segons", mentre era reduït pels agents.

Un escrupolós servei d'ordre anava arranjant els manifestants que arribaven, passades del dotze del migdia, darrera les pancartes i cartells que duïen els concentrats –que lluien els mateixos

missatges que es van poder llegir, també, el dissabte al vespre. Passats uns minuts de les dotze del migdia, però, ultres de les Brigades Blanquiazules, carregats en un autobús per anar a veure el partit de futbol Nàstic-RCD Espanyol, insultaven amb gestos despectius els magrebins, mentre colpejaven els vidres del vehicle. I els concentrats s'hi tornen. Llavors, la comitiva concentrada es dispersa, alguns corren al semàfor on s'atura l'autobús i les crides a l'ordre surten dels qui semblen els res-

ponsables de l'acte. Els dos guàrdies civils, reclosos al vestíbul de la subdelegació, riuen mentre dos fotoperiodistes que cobreixen l'acte comenten amb ironia la casualitat del pas de l'autocar espanyolista. En menys d'un minut, una dotzena d'agents antidisturbis es planten davant l'edifici de la subdelegació.

Hilal Tarkou, que fa de portaveu dels concentrats, llegeix un manifest on denuncia amenaces de la pròpia comunitat magrebina per la convocatòria de les con-

centracions. "Per interessos polítics i econòmics, hem tingut problemes i amenaces per part de membres d'associacions de la nostra pròpia comunitat. Per sort, sabem qui són. El motiu és que volen utilitzar i polititzar la mort i el dol de la família del nostre compatriota", afirma. El mateix president de la Federació d'Associacions i Comunitats d'Immigrants de Tarragona, Hassan Jeffali, va declarar que la causa de la mort de Benissa va ser un consum excessiu d'alcohol i drogues. ☎

BARCELONA // CONFLICTE DE COMPETÈNCIES

Caos amb els traductors dels Mossos d'Esquadra de Barcelona

Enric Borràs Abelló
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Actualment, les comissaries més cèntriques de Barcelona disposen d'un sol traductor per l'atenció al públic, que treballa de les onze del matí a les vuit de la tarda. Durant les altres hores, els turistes han de confiar que trobaran un Mosso d'Esquadra que els entengui a les oficines... Això no ha estat sempre així; de fet, fins fa poques setmanes, passava tot just a l'inrevés: hi havia uns traductors contractats per Turisme de Barcelona i uns altres pels mateixos Mossos d'Es-

quadra. En teoria, els primers eren només per informar i resoldre dubtes sobre la ciutat als turistes que s'hi acostessin, i els altres per facilitar els tràmits i denúncies. A la pràctica, però, feien la mateixa feina i miraven de repartir-se l'horari per cobrir tot el dia. Segons un dels traductors contractats per Turisme –els primers que hi van començar a treballar–, els Mossos d'Esquadra van contractar més traductors –per la seva banda i a través d'un concurs públic– per error, perquè no s'havien coordinat bé amb Turisme.

Doncs bé, una vegada descobert l'error, ho van resoldre pel

Quan els agents troben que tenen massa feina, els indiquen que "derivin" els turistes a una altra comissaria

dret: liquidant el contracte de tots els traductors contractats per Turisme, de manera que s'ha reduït a la meitat el personal dedicat a aquesta feina, i comissaries com la del carrer Nou de la Rambla i la de la plaça de Catalunya només tenen un traductor, d'onze a vuit. I això, tenint en compte que, en temporada alta, més de la meitat de les persones que s'hi acosten necessiten un traductor. Així doncs, tot sembla indicar que, si abans hi havia massa gent per fer la feina, ara n'hi ha massa poca, sobretot tenint en compte que ja no queda gaire perquè torni a començar la temporada turística.

Però, això potser no serà un problema pels Mossos d'Esquadra. Segons un dels traductors, quan els agents troben que tenen massa feina, els indiquen que "derivin" els turistes a una altra comissaria; que els diguin que allà no els poden atendre per fer el tràmit que demanen i que han d'anar a la comissaria de tal carrer. Encarreguen als traductors que se'ls treguin de sobre, amb el clàssic actualitzat de *vuelva usted mañana*. I, pel que es veu, no és estrany que alguns turistes arribin a passar per tres comissaries abans que els atenguin. ☎

COMARQUES GIRONINES // OPOSICIÓ A L'ALTA TENSIÓ

Un estudi del CILMA diu que la MAT quedaria obsoleta el 2011

Corresponsalia Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Un estudi independent encarregat pel Consell d'Iniciatives Locals pel Medi Ambient (CILMA) a l'enginyeria Emetres arriba a conclusions que han sorprès als propis ajuntaments del CILMA. L'estudi, partint de les necessitats energètiques actuals i previstes a les comarques gironines, ha avaluat dotze alternatives possibles de transport per al subministrament elèctric, que van des de mantenir el traçat actual fins a la interconnexió, passant per diferents combinacions de xarxes de 200 i 400 KV. Les seves principals conclusions són

Tant l'AMMAT com No a la Mat s'han mostrat crítics amb els resultats de l'estudi

Asier Altuna

El burro català ha esdevingut símbol d'oposició a la MAT

que l'actual xarxa és insuficient per garantir el ritme de creixement del consum i el subministrament al TGV, i que de les alternatives analitzades, la interconnexió amb 400KV és la més ben posicionada. Tanmateix, segons l'estudi, la MAT només garantirà el proveïment a curt termini, fins el 2011, i no és imprescindible, sinó que existeixen alternatives. L'estudi evidencia també que amb el ritme actual de creixement del consum cap alternativa serà suficient a mig termini, i per tant remarca la

necessitat de frenar el creixement de la demanda. Enric Pardo, responsable d'energia del CILMA, va aclarir que el consell no s'ha posicionat per cap de les opcions, ja que totes afecten el territori i que, davant la incapacitat de les diverses alternatives per garantir el proveïment energètic a mig termini, afirma que "el que cal preguntar-se en relació a la MAT és si ens ajudarà a ser energèticament més eficients o, pel contrari, donarà la falsa imatge de que ja

no hi ha limitacions de proveïment i provocarà una ineficiència encara major".

L'Associació de Municipis contra la MAT (AMMAT), que agrupa cinquanta-sis ajuntaments afectats per la MAT i contraris a la interconnexió amb França, molts dels quals formen també part del CILMA, va afirmar, en tenir coneixement de l'informe, que abans de posicionar-se volen esperar a tenir els resultats d'un altre informe que han encarregat, que no

s'ha pogut portar a terme perquè Red Eléctrica Española (REE) no els ha proporcionat les dades necessàries, que sí que s'han proporcionat a Emetres.

► **No a la MAT considera aquest estudi poc fiable**

La Plataforma No a la MAT va manifestar els seus dubtes sobre la solvència tècnica de l'estudi. Consideren que l'empresa Emetres és poc independent, en tenir entre els seus principals clients l'admi-

nistració de l'estat i les administracions autonòmiques, avaladores de la MAT, i per diversos motius considera necessari un altre estudi. A més, pensen que l'estudi només té en compte aspectes tècnics i que si es tenen en compte altres criteris com la salut pública, l'afectació econòmica o ambiental i paisatgística, la MAT deixa de ser una alternativa viable. Aquest estudi reforça la seva demanda d'una nova cultura de l'energia, basada en la gestió de la petició. @

BARCELONA // 5enes JORNADES DE COMERÇ JUST

El consum responsable aplega mig miler de persones

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quasi mig miler de persones van participar el cap de setmana del 26 i el 27 de gener a les cinques Jornades de comerç just i consum responsable a la ciutat de Barcelona. Les jornades, que estaven organitzades per entitats com Sodepau, Xarxa de Consum Solidari, el col·lectiu No et mengis el món o la Plataforma Rural, es van centrar en l'impacte dels grans centres comercials en àmbits com l'agricultura, el consum o els drets dels i de les treballadores.

Per analitzar aquest tema, els responsables de les jornades van organitzar conferències de membres de diferents lluites contra les grans superfícies,

Les entitats responsables van voler apostar per un comerç just que defensi la certificació participativa i la coresponsabilitat entre productor i receptor

com per exemple la campanya contra el Tesco a Gran Bretanya i els sindicalistes de la CNT, que encapçalen una llarga pugna contra la cadena valenciana Mercadona en defensa dels seus drets laborals.

Les jornades, que van ser qualificades com un gran èxit pels seus organitzadors, també van servir per presentar públicament un llibre que porta per nom *Supermercados No gracias* i analitza la lògica de la distribució moderna i els seus impactes en la població.

Finalment, les entitats responsables dels actes van voler apostar davant dels assistents per un comerç just que defensi els models de certificació participativa i la coresponsabilitat entre el productor i el receptor.

MALLORCA // HABITATGE

Acció contra l'especulació a Palma

Corresponsalia Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Un grup de militants de Maulets i de la CGT de Mallorca van fer una acció reivindicativa a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge del Govern Balear el passat divendres 26 de gener. L'acció, que forma part de la campanya contra l'especulació iniciada el mes de novembre per aquestes dues organitzacions, va consistir a desplegar una pancarta des del balcó de l'edifici de la Direcció General, on es podia llegir el lema "35.080 pisos buits a Ciutat i tu sense?"

Els responsables de l'acció van realitzar l'acte per denunciar la manca d'habitatges en condicions a la ciutat de Palma, on la població —i el jovent en concret— té moltes dificultats per accedir a una casa.

Tant Maulets com la CGT van denunciar que, mentre a Palma hi ha més de 35.000 habitatges buits, les immobiliàries s'enriqueixen gràcies a la política de les diferents administracions públiques, que aposten per ampliar la ciutat pels afores

A Palma hi ha més de 35.000 habitatges buits

amb la construcció de multitud de pisos nous. D'altra banda, els organitzadors de l'acció van exigir que les administracions promoguessin polítiques enfocades a penalitzar el desús d'immobles, potenciar la masoveria urbana o facilitar que el preu del lloguer no superi el 30% de la renda del llogater.

BARCELONA // MANIFESTACIÓ CONTRA LA LLEI D'EXTRANGERIA

Noves mobilitzacions pels drets dels immigrants

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Més d'un miler de persones es van manifestar el dissabte 27 de gener a Barcelona per exigir la derogació de la llei d'extrangeria i denunciar les contínues vexacions policials que pateixen centenars d'immigrants a Catalunya. La manifestació, que va aplegar quatre-centes persones al seu inici a la Plaça Universitat, va anar sumant gent fins arribar a passar del miler de manifestants. L'acte reivindicatiu, convocat per una agrupació d'or-

Segons la majoria d'analistes, l'economia a l'Estat espanyol ha crescut en gran part gràcies a l'aportació dels ciutadans immigrants

ganitzacions que anaven des de l'Assemblea per la Regularització Sense Condicions a l'associació Papeles para Todos, va rebre el suport d'altres entitats com SOS

Eloy de Mateo

Imatge d'una pancarta de la manifestació del dissabte 27 a Barcelona

Racisme, la Xarxa d'Enllaç contra els Tancaments i la Precarietat, Cornella Sense Fronteres o la CAJEL. Arribats a la plaça Sant Jaume, un portaveu dels convocants va llegir el manifest, on s'exigia —entre altres aspectes— la derogació de la llei d'extrangeria i es recordava que, segons la majoria d'analistes, l'economia espanyola ha crescut en gran part gràcies a l'aportació dels ciutadans immigrants. A part de denunciar la repressió que pateix diària-

ment la població immigrada per part dels cossos policials, el manifest també demanava a les administracions que millorin el seu funcionament ja que, actualment, molts dels immigrants que han de renovar els permisos o aconseguir la permanència es troben amb una ineficiència administrativa que els torna a la irregularitat legal. Aquesta situació comporta, en molts casos, que aquestes persones perdin el seu lloc de treball. Finalment, els

convocats —que acusen directament la llei d'extrangeria de les morts a l'Estret de Gibraltar— van definir la situació política de l'Estat espanyol d'antidemocràtica, partint de la constatació que actualment més d'un 12% de la població que viu a Catalunya no té dret de vot.

D'altra banda, els organitzadors de la manifestació que, per primer cop, havia estat autoritzada per la Delegació del Govern sense canviar el recorregut, van

assegurar que l'acte tornava a demostrar la necessitat de canviar les polítiques actuals d'immigració, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. Per aconseguir aquesta transformació en la política institucional, les entitats convocants van assegurar que —a partir d'ara— intentaran combinar el treball local amb la feina per construir una xarxa d'àmbit estatal per consolidar un discurs i mobilitzar-se conjuntament arreu de l'Estat. ☺

ESTAT ESPANYOL // REIVINDICACIONS LABORALS

Concentracions davant les seus de la Seguretat Social

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La signatura del Segon Conveni Col·lectiu dels funcionaris de l'Administració General de l'Estat, i l'acord arribat entre el Govern espanyol i els sindicats majoritaris en el sector, no ha pogut amagar el creixent descontentament de bona part del funcionariat. Des del sindicat CGT, s'ha iniciat una campanya de mobilitzacions, que va començar dimarts 30 de gener amb concentracions davant les oficines de la Seguretat Social arreu de l'Estat. Al tancament d'aquesta edició, encara no hi havia dades de quantes convocatòries s'havien realitzat ni la participació amb què van comptar.

La principal reivindicació laboral és la creació d'una clàusula de revisió salarial que permeti actualitzar els sous d'acord amb l'augment de la inflació, de la qual ja gaudeixen molts sectors laborals. La inexistència d'a-

questa clàusula, s'assegura des de la CGT, és la principal raó de la pèrdua de poder adquisitiu d'aquest col·lectiu en els darrers anys.

La principal reivindicació laboral és la creació d'una clàusula de revisió salarial

Aquestes mobilitzacions coincideixen amb la tramitació al Senat de l'Estatut de Funció Pública, que —segons la CGT— encara que incorpori millores com la persecució a l'assetjament laboral i moral, no inclou cap avenç en temes salarials, com l'esmentada clàusula de revisió salarial o l'accés a les jubilacions anticipades.

BARCELONA // POLÍTICA LABORAL

Imma Mayol insulta els treballadors de Parcs i jardins

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El llarg i enquistat conflicte que enfronta la presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i regidora de l'Ajuntament de Barcelona, Imma Mayol, amb els col·lectiu de jardiners no sembla que s'hagi d'acabar. Tampoc sembla que Mayol tingui cap intenció de fer passos cap a aquesta resolució, després del que va afirmar en una entrevista concedida a TV3. En aquesta ocasió, Mayol —la mateixa que va ser fortament reproduïda per declarar-se "antisistema"— no va estar-se de criticar els treballadors de Parcs i Jardins i el seu comitè d'empresa, i no va donar cap opció que faci pensar que escoltarà les seves demandes.

La resposta dels treballadors no es va fer esperar i, de nou, van tornar a concentrar-se davant un acte públic de la regi-

dora, aquest cop a les Jornades Tècniques de Parcs i Jardins, que s'havien de celebrar a la Biblioteca Pública Jaume Fuster, al barri de Gràcia. Mayol va intentar evitar la concentració en-

En l'entrevista en què es declarava "antisistema", Mayol criticava els jardiners

trant per una porta d'emergència, però va ser descoberta igualment i no va poder impedir recollir un escrit on mostraven el rebuig del personal a les seves declaracions.

BAIX LLOBREGAT // SEAT

CGT resisteix a la pressió de SEAT

Agències

La Confederació General del Treball s'ha convertit en el sindicat que més ha crescut en les eleccions sindicals celebrades a SEAT el divendres 26 de gener. Tot i la pressió de l'empresa i la "complicitat" dels altres sindicats, segons denuncia la CGT, aquest sindicat ha aconseguit passar de dinou a vint-i-dos delegats als comitès d'empresa, i de dos a tres al comitè intercentres.

Aquest creixement és especialment rellevant, ja que la central anarcosindicalista ha estat la més afectada per l'ERO de desembre de 2005, que va significar l'acomiadament de 660 treballadors, 146 dels quals estaven afiliats a la CGT.

La UGT també ha crescut lleugerament en nombre de vots i delegats, però no ha aconseguit el seu objectiu de la majoria absoluta, mentre que CCOO és la principal derrotada, amb la pèrdua de vuit delegats.

CATALUNYA // LES DESLOCALITZACIONS DEL SECTOR TÈXTIL

Els dissenyadors de moda també s'apunten a la globalització

Maquiladora a Tijuana, Mèxic

Andy Wallis / flickr.com

Xavi Martí

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Al'edició 2007 de la Passarel·la Barcelona, Antonio Miró va fer una desfilada on van participar com a models vuit nouvinguts sense papers del Senegal. La desfilada s'emmarcava dins l'interès sobtat del dissenyador per vestir de solidaritat les seves col·leccions. L'any passat, Miró —que té botigues a Madrid, Barcelona, Bilbao i el Japó— ja va organitzar una passarel·la amb presos de la Model.

Es neguen a facilitar dades del seu nombre de fàbriques a l'estranger

El president de l'Associació d'Immigrants Senegalesos (Aise), Abdulaye Konate, va acusar el dissenyador català de frívol per utilitzar nouvinguts clandestins i una escenografia formada per un cayuco a la presentació de la seva roba. Konate, a més, va qualificar Miró de desafortunat, ja que "cada dia hi ha mares que ploren els seus fills morts al mar". SOS Racisme, en canvi, es va manifestar a favor d'aquesta desfilada perquè considera que normalitza una realitat social. La desfilada de Miró arriba en un context on la major part de les empreses de moda de gamma alta i mitjana amaguen que han traslladat part de la seva producció a l'Àsia, el Marroc o l'Europa de l'Est, amb la voluntat d'obrir nous mercats i trobar mà d'obra barata. En alguns d'aquests països, no es respecten els drets dels treballadors i molts nens es veuen obligats a treballar.

Un secret valuós

És públic que, fa sis anys, Adolfo Domínguez va traslladar part de la seva producció al Marroc. Caramelo ja fa dos anys que fabrica a la Xina. Camper, propietat de Lorenzo Fluixà, té fàbriques a la Xina, el Marroc i països de l'Est. Altres empreses, però, es neguen a facilitar dades del nombre de fàbriques que tenen a l'estranger, de les conseqüències de la deslocalització sobre la seva producció nacional i de la incidència de la reducció de costos en el preu dels productes. És el cas de Loewe i Antonio Miró. Tot i ser un dret dels consumidors, l'actual legislació no obliga les marques a etiquetar indicant el país de fabricació. La roba de dissenyadors com Purificación García, Miró o Armand Bassi s'etiqueta amb la seu social de l'empresa, l'obligació legal mínima.

Un any enrere, Itàlia va proposar al Parlament Europeu que el tèxtil, el calçat, la ceràmica i la joieria s'etiquetessin amb el seu origen de fabricació. La iniciativa va comptar amb el suport de l'Estat espanyol, però amb l'oposició d'Alemanya, França, Gran Bretanya i els països nòrdics.

Ja ve de lluny

Durant els anys setanta i vuitanta, les multinacionals buscaven més productivitat i costos laborals més baixos. La conseqüència va ser el trasllat de les plantes de producció a l'Àsia i a l'Amèrica Central. L'actual context de globalització, a més, permet el lliure intercanvi de productes sense pagar impostos.

Els darrers anys han vist nèixer les maquiladores, fàbriques d'exportació, instal·lades en zones franques de països en desenvolupament, que treballen per empreses del primer món, que són les que els faciliten la matèria primera. Les maquiladores

presenten sous baixos, torns de més de vuit hores, instal·lacions insalubres i amb poca ventilació, no respecten el medi ambient i compten amb espais de treball molt reduïts pel seu nombre de treballadores. Es calcula que el 80% de les treballadores del sector tèxtil són dones. A les maquiladores, són habituals les denúncies de violència física,

Inditex està acusada de l'explotació laboral de dones a Galícia, l'Àsia i el Marroc

verbal i sexual dels empresaris cap a les treballadores. Els drets sindicals també són retallats i vetats. Els països amb més maquiladores són la Xina, les Filipines, Taiwan, Tailàndia, Indonèsia, Malàisia, l'Índia, Mèxic, Guatemala, Hondures i Costa Rica.

El gegant gallec

Una de les multinacionals tèxtils que té maquiladores és Inditex,

Sense esportivitat

Les multinacionals de roba esportiva, tampoc juguen net. Nike paga cada any tretze milions d'euros a la selecció de futbol del Brasil i Adidas un milió i mig d'euros a Zinedine Zidane.

Al mateix temps, les treballadores asiàtiques que fabriquen les botes i l'equipament esportiu dels jugadors cobren quaranta-set cèntims d'euro per hora de feina. Segons un

Gerard Girbes / flickr.com

empresa gallega propietat d'Amancio Ortega, que fabrica per les marques Zara, Stradivarius, Lefties, Pull&Bear, Massimo Dutti, Kidd's Class, Bershka i Bretos. Inditex està acusada d'explotació laboral de dones a Galícia, l'Àsia i el Marroc.

L'any 2004, un informe va denunciar les pèssimes condicions de treball de nenes i dones a vint tallers que l'empresa té a Tànger. S'hi fan jornades d'entre dotze i setze hores i hi treballen nenes a partir de dotze anys, que cobren sous més baixos que els adults. El conseller delegat d'Inditex, J.M. Castellano, va respondre a la denúncia tot declarant que "a alguns països, és negatiu no deixar treballar les nenes, perquè poden acabar a la prostitució".

El passat 29 de desembre, la Plataforma Antifeixista de Cartagena va fer un acte de protesta davant d'una de les botigues de

Zara per denunciar l'explotació laboral d'Inditex. A l'acte, es van desplegar pancartes on es podia llegir "aquí hi treballen nens", "jo menjo al taller" o "no tinc dret de fer vaga". A l'Estat espanyol, diverses operacions policials han posat

La globalització permet el lliure intercanvi de productes sense pagar impostos

sobre la taula el seu paper en l'explotació de treballadors sense papers, sobretot xinesos, que treballaven setze hores diàries i que menjaven i dormien als tallers subcontractats per la multinacional gallega. ☹

lents a treballadors que intentaven crear sindicats. Kappa, Adidas, ASICS, FILA, Lotto, Mizuno, New Balance, Nike, Puma, Reebok, Speedo i Umbro segueixen aquest tipus de procediments empresarials.

Les deslocalitzacions no han millorat les condicions de vida dels països pobres i, entre 2000 i 2006, a l'Estat espanyol, 65.000 treballadors del tèxtil han perdut la feina.

Rosa de foc

“La musa i la nimfa i la dama i la pia
s’arrenca el postís i la veu disfressada,
i surt la marmanyera endiablada
que empaita la monja i li crema el convent”
Joan Maragall, Oda nova a Barcelona

Ets la filla de la impaciència
tragèdia vermella,
desassossec constant,
-“Tothora com boja”
diuen los de la baba,
a la recerca de la novetat:
“Dibuixa’m,
amb llapis de mil colors,
una cara amb la polla al nas”.
Tendra i tossuda, esperes, sola,
roses de Síria i gladiols florits:
“Cotecotecoté coté, cotecotecoté coté”

Just ara que diuen que fa
tan mal temps
un pamet més amunt del mapa,
quan no es veu lo sol al cel
ni fan l’ullet estels entre les palmes.
Tornaré, amb insistència,
trinxe en mil bocins
autopistes d’asfalt finet,
m’hi trenaré les dents, lo cap a cops,
les ungles dels dits, la pell del cos i tot
per retrobar-te, a poc a poc,
i equivocar-te un altre cop.

Tornaré a la Reial,
a menjar-te els morros a mossos,
amb l’esquena al Glacià
i el cos al foc de la Rambla.
A tu, que ni quan creixes immensa
no et deixes enlluernar
per l’estètica del confort
ni l’integrisme de la modernitat.

I et fas plena d’ahir,
sense renunciar a ser teva
tant avui com demà.

Tornaré a la Reial,
a reviure el color de les façanes
de la porta de l’infern,
on fins i tot lo gel em crema.
A l’avantsala del combat,
m’instal·laré al laberint
de les paraules adolescents,
sense Déu ni pàtria ni amo.

I et fas plena d’ahir, avui, demà.
Que el temps no esborri
l’insomni de les teves nits!

“i després et refàs més potent”

TEXT:

Jordi Martí Font

FOTOGRAFIA:

Dídac Salau

BARCELONA // NOU DESALLOTJAMENT D'UNA CASA OKUPADA

L'Esbarzer resisteix tres hores de desallotjament amb nocturnitat

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

F

eria quinze dies que la casa okupada l'Esbarzer, situada al número 88 del carrer Constitució, esperava el desallotjament. El jutjat de primera instància havia ordenat l'actuació dels Mossos en el període comprès entre el 15 i el 31 de gener de 2007. Una promoció immobiliària privada envairà l'espai on actualment hi havia l'Esbarzer i quatre cases més. L'última d'aquestes, anomenada la Sabateria, encara resisteix enmig d'un gran solar.

La Sabateria, l'última casa okupada en aquest tram de carrer, encara es manté habitada

Els agents de la policia autonòmica havien preparat a fons l'operació. Un intensiu seguiment dels moviments i horaris dels habitants de la casa tenia com a objectiu una entrada llampec, molt ràpida, que agafés els okupants pràcticament al llit. El dimarts 30 de gener, a les sis del matí i vuit minuts, un furgó blanc sense distintius policials ple d'antiavalots arribava al carrer Toledo, carregat amb una escala de tres trams amb base de goma per tal de no fer el més mínim soroll. Els policies s'arribaven a la paret i començaven a pujar poc a poc, ben silenciosament. Un cop a dalt, la sorpresa

era majúscula. Tres escaladors havien trepat fins al capdamunt d'una antena de vuit metres i una quarta persona s'havia lligat a l'interior d'un bidó de 500 kg de ciment. Aleshores, es trencava el silenci. El cap de l'operatiu començava a cridar, mentre els agents corrien pel terrat, molt alterats. Els quatre resistents els recordaven que l'antena i el sostre eren fràgils i que no fessin imprudències. Després d'uns primers moments d'incertesa, una enorme grua amb un distintiu de TVE arribava davant la casa i tallava els dos carrils del trànsit. Dos agents pujaven amb una cistella fins on es trobaven encadenats els joves i, una hora després, els baixaven. El noi encimentat va haver d'esperar dues hores més per sortir de la seva posició, fins a l'extrem que les cames li havien quedat totalment adormides.

L'antena va ser esmicolada, però un mosso es va entretenir a tallar i plegar la bandera pirata que hi onejava al capdamunt. Va passar a formar part dels trofeus fetitxistes que tenen a comissaria.

Enderroquen el nou CSO de Gràcia

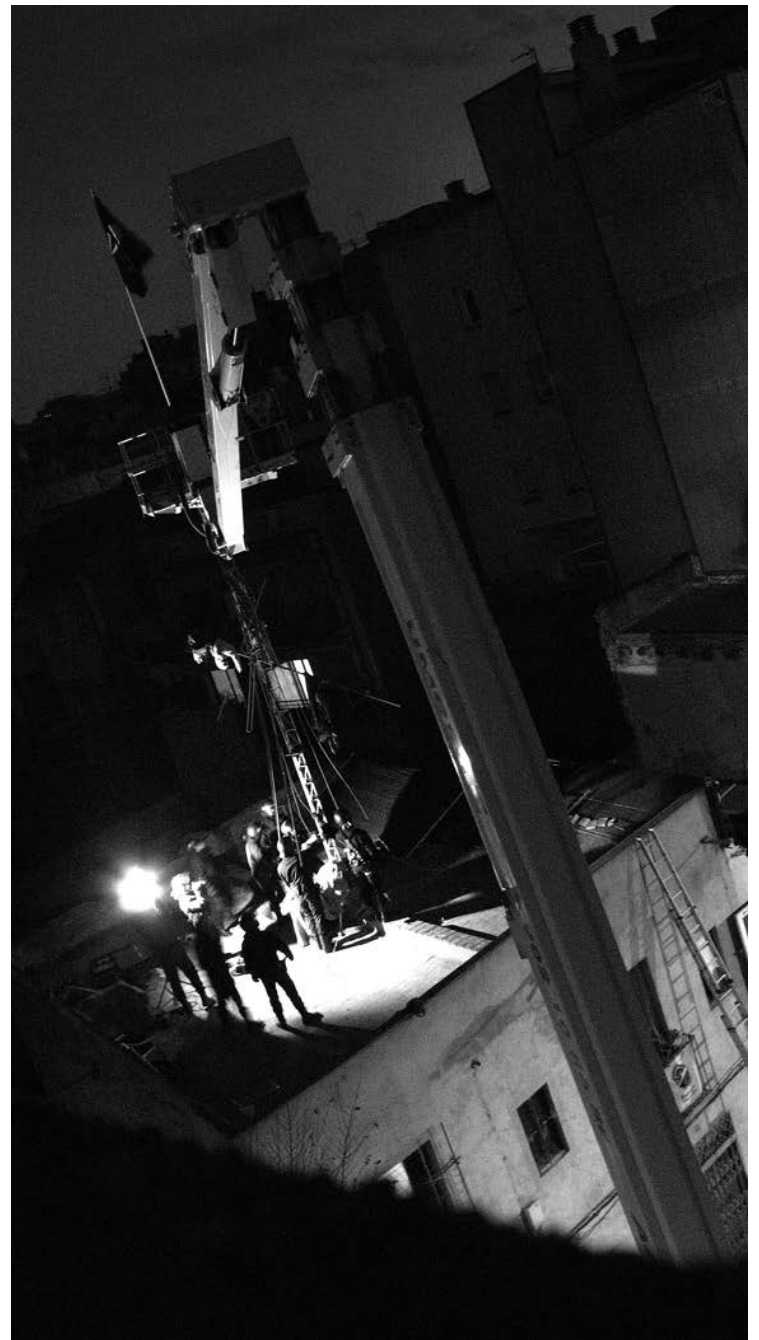
La família d'advocats Quatre-casas i la resta d'inversors en el fons patrimonial de Zyland SL van aconseguir que el 29 de gener els Mossos d'Esquadra assaltessin l'edifici del carrer Planeta 2 de Barcelona. De moment, no s'iniciaran les obres de construcció d'habitatges, ja que esperen ampliar el solar amb noves finques. Ara però, l'enderroc parcial i el

Un dels resistents va ser traslladat a la comissaria del carrer Ulldesona, per ser identificat. Tots quatre van quedar en llibertat sense càrrecs. Durant tot el matí, una concentració va tallar el trànsit al carrer Constitució, darrera una pancarta on es llegia: "Aturem la violència immobiliària". Diversos membres del centre

Contundents crítiques a les polítiques repressives de Jordi Hereu i Joan Saura

social Can Vies i de l'Assemblea de Barri de Sants van denunciar l'operatiu policial, amb contundents crítiques a les polítiques repressives de Jordi Hereu i Joan Saura: "No es pot defensar la despenalització de l'okupació alhora que es dirigeix els desallotjaments d'espais per tal d'incentivar l'especulació pura i dura".

tapiatge en farà impossible l'ús. El jutjat d'instrucció 5, comandat per Miguel Ángel Tavares Cabezon, va ordenar l'actuació policial després de nombroses pressions periodístiques i policials. L'okupació s'havia realitzat el 5 de gener. Després de les pertinents feines de neteja i condicionament, l'espai es volia convertir en un nou centre social.

Els Mossos van necessitar una grua enorme

Directa

MOLINS DE REI // DIFICULTATS AMB L'AIGUA CALENTA I LA CALEFACCIÓ

El servei d'energia per biomassa de La Granja crea problemes

Redacció Baix Llobregat

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Els veïns del barri de La Granja de Molins de Rei van estrenar, el gener de 2001, un servei de calefacció i aigua calenta generat per biomassa pioner a Catalunya. Però, aquest sistema ha provocat problemes tècnics des del principi i les queixes dels veïns s'acumulen.

Aquest servei va ser impulsat per l'Ajuntament (PSC, ERC i ICV), amb la creació de l'empresa Molins Energia SL, participada per l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Biomassa Aprofitament Energètic SL (integrada per Aigües de Sabadell, el vicepresident de la qual és Manel Bustos, alcalde de Sabadell). Es va cons-

truir la planta central, que genera l'aigua calenta a partir d'un sistema mixt de calderes (gas natural i biomassa) i la xarxa de distribució de l'aigua calenta.

El projecte dona servei a set-cents habitatges i utilitza combustibles renovables (pinya picada, closca d'atmetlla, mobles i subproducte forestal) per fer funcionar les calderes. És un procediment ecològic perquè permet estalviar combustible fòssil i emet menys CO2. El seu cost, 1.622.000 euros, va ser finançat per organismes públics en un 30% i la resta pel sector privat. La Comissió Europea, el Ministeri d'Energia espanyol i la Direcció General d'Energia i Mines de la Generalitat van aportar 456.000 euros al projecte.

Impossibilitat de decidir

El veïnat de La Granja s'ha convertit en el banc de proves del nou sistema, sense poder triar entre la biomassa, el gas o l'electricitat per

Els veïns de La Granja s'han convertit en el banc de proves d'aquest nou sistema

tenir aigua calenta. La novetat del model, la manca d'informació i la impossibilitat de triar va fer aflorar la picaresca de constructors i pro-

motors. Alguns van augmentar el preu dels pisos sota el pretext que disposaven d'aquest nou servei; és l'exemple la Cooperativa Entorn -lligada a CCOO-, que va encarir fins a 3.000 euros els seus habitatges. Segons alguns veïns afectats, van entregar els diners a l'empresa constructora, que no els va fer cap rebut. Altres promotors, com Apolo, demanaven sis-cents euros per instal·lar la biomassa. En ambdós casos, aquestes quantitats no figuraven al preu inicial dels pisos.

Els aparells i els tècnics

Als pisos més alts, l'aigua no arriba amb prou pressió i, en conseqüència, els aparells relacionats amb la calefacció i l'aigua sanitària no funcionen correctament. A més, molts comptadors de consum són

defectuosos. Això ha comportat factures que, en alguns casos, han arribat als tres-cents euros i fins a tres canvis de comptador. Les vàlvules de pas dels habitatges, sovint, no tanquen bé, fet que provoca que els consums no siguin reals.

També hi ha manca de tècnics que dominin el funcionament dels bescanviadors de plaques que refreden l'aigua de la xarxa quan arriba massa calenta i, davant de qualsevol avaria, els veïns no saben a qui dirigir-se. Molts veïns del barri creuen que la biomassa és cara. A més de pagar el consum mensual, s'han de fer càrrec cada dos mesos d'una quota fixa que ara arriba als trenta-quatre euros. Gas Natural, per exemple, estableix una tarifa fixa anual que arriba com a màxim als noranta euros.

BARCELONA // SOLIDARITAT AMB EL PAÍS BASC

Dues mil persones es concentren per impulsar el procés de pau

Manel Ros

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Diuenge passat, entre dues mil i tres mil persones es van aplegar a la plaça Sant Jaume de Barcelona amb un missatge molt clar: "Sí al procés de pau, el diàleg és l'únic camí". Convocats per la Campanya que porta el mateix nom —integrada per més de vuitanta entitats, grups i partits polítics—, l'acte va ser un èxit, si tenim en compte el poc temps amb què es va preparar i la poca difusió que va tenir en la majoria de mitjans de comunicació.

La convocatòria va ser el primer acte d'una iniciativa que —malgrat els entrebancs polítics— ha estat capaç d'aglutinar organitzacions i entitats de diferent caràcter

A l'acte, que es va obrir i tancar amb cançons de Mikel Laboa, s'hi va llegir el manifest unitari de la Campanya, que demana —entre

Eduardo Soteras / Ruido

altres coses— que "la pau s'ha de donar en absència de violència", però també amb "respecte de tots els drets humans per a totes les persones". Va ser especialment rellevant la presència a la concentració de la iniciativa de dones Ahotsak, que agrupa diferents dones —tan dispers ideològicament com Jone Goirizelaia, membre de Batasuna, i Ainoa Aznárez, del Partit Socialista de Navarra— per, com van repetir diverses vegades elles mateixes durant l'acte, "donar la paraula al poble basc i al diàleg". Per altra banda, les actuacions de Marina Rossell i Raimon, que van interpretar "El cant dels ocells" i "El País Basc" respectivament, van

marcar els moments més emotius de la concentració.

Prendre part del procés

La convocatòria de diuenge va ser el primer acte d'una iniciativa que —malgrat els entrebancs polítics que se li han volgut imposar— ha estat capaç d'aglutinar sota el mateix paraigua organitzacions, grups i entitats de diferent caràcter, però convençudes que es pot fer alguna cosa per la pau i el diàleg. La campanya neix amb la voluntat de prendre part en tot aquest procés i no ser un mer espectador de tot el que va succeir. La idea principal, dins les pròpies possibilitats, és la d'incidir perquè es torni a

reprendre el procés de pau i el diàleg, però sabent que no es pot esperar que això vingui dels poders polítics, sinó que ha de ser empès des de la societat civil catalana i des del carrer.

L'acte ha servit per deixar clar que, com afirmava una portaveu de la Campanya "continuem convençuts que la pau és possible i el diàleg necessari" i que a més "ens hem de moure per aconseguir-ho". De moment, aquest només ha estat un petit pas d'un camí que serà llarg però que, per molta gent, és necessari recórrer. En aquest sentit, aquesta setmana es reprendran les assemblees per definir properes activitats o convocatòries.

BARCELONA // POLÈMICA PER LES OBRES DEL TAV

La revolta de les esquerdes

Guillem Sánchez i Barrull

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amesura que les denúncies d'esquerdes s'estenen allà on es fan les obres del TAV, també creix la por i el descontentament entre els veïnats afectats i els que ho han d'estar en un futur pròxim. Després del Prat, aquesta setmana, ha estat el torn de Martorell i el barri barceloní de Sants, que ja estan celebrant assemblees i anunciant la demanda d'indemnitzacions i possibles mobilitzacions.

Però, allà on el veïnat fa més temps que està organitzat és a l'Eixample barceloní, on existeix de fa anys la plataforma 'AVE pel litoral', que rebutja el pas del túnel del tren pel centre de la ciutat, precisament pel risc que aquest comporta. L'aparició sistemàtica d'esquerdes allà on arribaven les obres els ha fet confirmar que les sospites que tenien no eren paranoies.

Asier Altuna

La concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona contra les obres del TAV va aplegar centenars de persones

Arguments de pes

La plataforma es carregà de raons en un acte a l'Ateneu Barcelonès, on diferents professors universitaris i professionals de l'obra civil, el transport ferroviari, la geologia i el dret van assegurar que el risc

de fer creuar el TAV per Barcelona és, a més d'inútil, molt perillós. Encara que també van assegurar que actualment "tot és possible" si "no importa pagar".

Més de tres-centes persones van seguir la conferència, on es va

defensar el TAV en si —o, com a mínim, no es va criticar— però on també es va repetir que es preferia que passés pel Vallès o pel litoral barceloní. Una mostra gràfica de l'actitud de les administracions en aquest afer és que no es va presentar cap tècnic ni polític, tot i estar-ne convidats expressament i anunciats al cartell, que defensés les seves postures. Significativament, una de les crítiques més repetides va ser la falta de receptivitat de les autoritats a l'hora d'escollir les pors del veïnat o rebatre els seus arguments.

El dissabte 27, de nou tres-centes persones es van manifestar entre la plaça Catalunya i la plaça Sant Jaume per visualitzar el seu rebuig a aquest projecte. Pere Vallejo, portaveu de la plataforma, va declarar que "les accions preventives que s'han fet per les esquerdes del Prat de Llobregat són una pantomima" i que "són l'avantsala del que pot passar".

BARCELONA // CIVISME

Clausurat l'Ateneu del Xino

Redacció

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després d'una llarga persecució, l'Ajuntament de Barcelona ha fet efectiu el tancament de l'Ateneu del Xino. L'ordre, recorreguda judicialment, es va fer efectiva el divendres 26 de gener a la una de la matinada i per sorpresa, aprofitant que a penes hi havia uns pocs socis netejant el local, abans de tancarlo. L'amenaça que es va fer efectiva aquest cop ja venia de lluny, però els anteriors intents de precinte s'havien evitat per la mobilització de l'Ateneu i la solidaritat del veïnat. Des de l'Ateneu, denuncien que aquest tancament és una "persecució ideològica", i afirmen que se'ls aplica una normativa "restringida a locals amb finalitats comercials", que l'Ateneu no té. S'ha convocat una manifestació el proper 2 de febrer a la Rambla del Raval per defensar l'emblemàtic espai.

BARCELONA // SABOTATGES

Siliconades vint-i-nou pelleteries

Agències

En un comunicat, difós per Internet i signat pel Front d'Alliberament Animal, es va reivindicar el siliconament simultani de vint-i-nou pelleteries el dissabte 21 de gener. Els establiments es troben als barris de Sarrià, Sant Andreu, Clot, Besòs, Ciutat Vella, Sant Gervasi, Les Corts, Sants, Gràcia i Collblanc, entre d'altres. Segons s'assegura al text, no és la primera vegada que sofreixen desperfectes i "en continuaran" patint "mentre existeixin".

CATALUNYA // PATRIMONI

SOS Monuments 'esbronca' l'Ajuntament de Barcelona

Agències

L'associació de defensa del patrimoni SOS Monuments va concedir, en la seva assemblea anual, els premis 'Admiracions conservades i Admiracions destruïdes 2006'. En l'apartat de destruïdes, va ser especialment "guardonat" l'Ajuntament de Barcelona, per permetre l'increment excessiu de volum de l'Hotel Miramar i la privatització, de fet, dels jardins Miramar, així com per les continuades agressions a la Casa Batlló. Cap representant del consistori va acudir a recollir el premi. També es va destacar l'actitud negativa de l'Hotel Miramar i la Immobiliària Heine. Les 'Admiracions conservades' van ser per diferents arquitectes, a més de les regidores de Tarragona Mercè Martorell i Comas i Rosa Rosell i Rigau, per "la constant tasca de defensa del patrimoni arquitectònic que estan duent a terme des de l'Ajuntament".

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Valladolid // Laboral

» Unes 2.000 persones d'arreu de l'Estat es van manifestar per la capital castellana en defensa de l'ocupació a Renault i contra la pèrdua de drets laborals dels treballadors de l'automoció. Aquest sector pateix una forta ofensiva patronal, que sota l'amenaça de les deslocalitzacions està forçant acomiadaments, reduccions salarials i flexibilitat laboral.

Irlanda // 'Bloody Sunday'

» El 30 de gener es va celebrar el 34è aniversari dels fets coneguts com *Bloody Sunday*. Aquell diumenge de 1972 l'Exèrcit britànic va disparar contra una manifestació de denúncia de la discriminació que patia la comunitat catòlica a Irlanda del Nord. Els trets dels militars van deixar un rastre de catorze cadàvers als carrers de Derry. Tots ells civils desarmats.

EQUADOR // NERVIS PELS PROPIETARIS D'ABONARÉS I ELS ORGANISMES MULTILATERALS DE PRESSIÓ

Cap a un model emancipador en la gestió del deute extern

✉ Manuel Torres
/Barcelona/

La victòria del moviment Aliança PAIS en les eleccions del 26 de novembre ha suposat un nou enfocament en la política d'endeutament i en la quantitat de diners destinats al pagament als creditors. Aquesta és una de les promeses de campanya realitzada per l'actual president, Rafael Correa, que se centra en la renegociació del deute i en la implementació d'una auditoria integral amb la finalitat de detectar els diferents casos de deute il·legítim.

L'equip econòmic se sent amb força per privilegiar la inversió social

La creació d'un Tribunal Internacional d'Arbitratge del Deute Sobirà, l'agrupació dels deutors, o la implantació d'un banc del sud són algunes de les propostes que es plantegen des de diferents àmbits per donar un gir a les polítiques d'endeutament, que permetin el desenvolupament dels països i cobrir el deute social que pateixen. El govern equatorià —recolzat per moviments socials i per governs com el de Venècia— s'inscriu en aquestes iniciatives, que pretenen donar un senyal d'unió i de força a les institucions financeres internacionals (IFI).

► Estratègia emancipadora

Gràcies a la mobilització de milions de ciutadans que donaven suport al president Correa en les eleccions, l'equip econòmic se sent amb la força necessària per privilegiar la inversió social abans que el pagament del deute. Aquests anuncis de renegociació del deute han significat un descens en els mercats del preu dels abonarés i l'augment de l'índex de risc del país, que supera els nou-cents punts. Per als analistes econòmics ortodoxos, això és un mal senyal. Per als ciutadans equatorians, representa una inversió social més gran, fet que ajudarà la seva economia, molt pobre.

El govern de l'Equador pensa pagar el 40% del deute que manté amb els inversors. Aquesta actitud ha tingut una resposta "amigable" per part dels creditors, que han amenaçat de portar l'Estat a judici

Byron María

si es concreta el descompte. Alguns dels creditors, representats per Citigroup, amenacen d'activar les clàusules de càstig que emparen els contractes. Des de la posició dels creditors, s'ha de renegociar quan el país estigui immers en una crisi. Davant d'això, el ministre d'economia Ricardo Patiño respon que renegociarà abans d'entrar en crisi i que la quantitat destinada al pagament del deute girarà al voltant del 10% del Pressupost de l'Estat com a màxim.

► El negoci del deute

Els crèdits generen corrupció, tenint en compte que és comú pagar comissions a les empreses perquè els tramitin. És el cas d'un préstec aprovat per l'Estat espanyol per cartografiar els terrenys agrícoles a l'Equador. Aquest treball, l'havia de dur a terme l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Aquests crèdits són coneguts com a crèdits *boomerang* perquè els diners tornen al país d'origen. Per sort, mai es va arribar a concretar, a causa dels e-

levats suborns que havia de cancel·lar l'empresa encarregada de fer el lobby a les autoritats equatorianes i els seus organismes de control. Les condicionalitats són molt usuals en els préstecs. Els crèdits FAD que l'Estat espanyol compta-bilitza com a ajuda al desenvolupament duen la imposició que les empreses del regne siguin les encarregades de realitzar el projecte, fet que provoca un augment en els costos finals. La il·legitimitat en la contractació dels diferents projec-

tes i en els refinançaments successius esdevinguts en les últimes dècades queda plasmada en la investigació duta a terme per la Comissió Especial d'Investigació del Deute Extern (CEIDEX), creada el març de 2006 pel president del moment, Alfredo Palacio. L'actual president Correa va exercir el càrrec de ministre d'economia i finances en el govern de Palacio durant el lapse de cent dies, caracteritzats per una conducta enfrontada als organismes multilaterals. ①

Cap a on van els diners

• L'Equador ha pagat fins el moment 127.308 milions de dòlars, mentre que n'ha rebut 81.591 milions. Una exportació de capitals propera als 50.000 milions.

• Des de 1989 fins a l'actualitat el 86% dels préstecs han servit per a pagar el deute cosa que representa un major pes dels organismes internacionals que imposen els seus plans d'ajustament estructural en una estratègia destinada a aprofundir el neoliberalisme i la dependència.

• En la part bilateral, l'Estat espanyol és el principal creditor amb més de 400 milions d'euros, incloent la comercial i la concessional.

• La nacionalització del deute privat ha significat més de 5.000 milions de dòlars.

El moviment per l'anul·lació del deute

Desenes d'iniciatives que persegueixen l'anul·lació del deute dels països empobrits han sorgit en les últimes dècades. Aquests moviments s'agrupen en l'Estat espanyol dins la campanya Qui deu a qui? Les diferents organitzacions investiguen les polítiques que aplica l'Estat espanyol per a incrementar la dependència de països i que permet a les transnacionals fer-se amb el control dels recursos dels països de la perifèria.

Les actuacions d'aquests moviments han destapat casos de

deute il·legítim com el cas denunciat pel centre de Drets Econòmics i Socials CDES sobre els vaixells noruecs venuts a l'Equador en la dècada dels 80 i que van representar una font d'ingressos per a les drassanes noruegues en fallida. La pressió internacional va obligar al govern noruec a anul·lar aquest deute qualificat de vergonyós, per no dir corrupte. Aquesta iniciativa va afavorir altres països com Perú, Egipte, Jamaica i Sierra Leone. La mesura suposa un precedent en la lluita que encapçalen els diferents moviments.

KENYA // 7a EDICIÓ DEL FSM

Cap on va el Fòrum Social Mundial?

"El Fòrum Social Mundial és un espai obert de trobada per intensificar la reflexió, realitzar un debat democràtic d'idees, elaborar propostes, establir un lliure intercanvi d'experiències i articular accions eficaces"

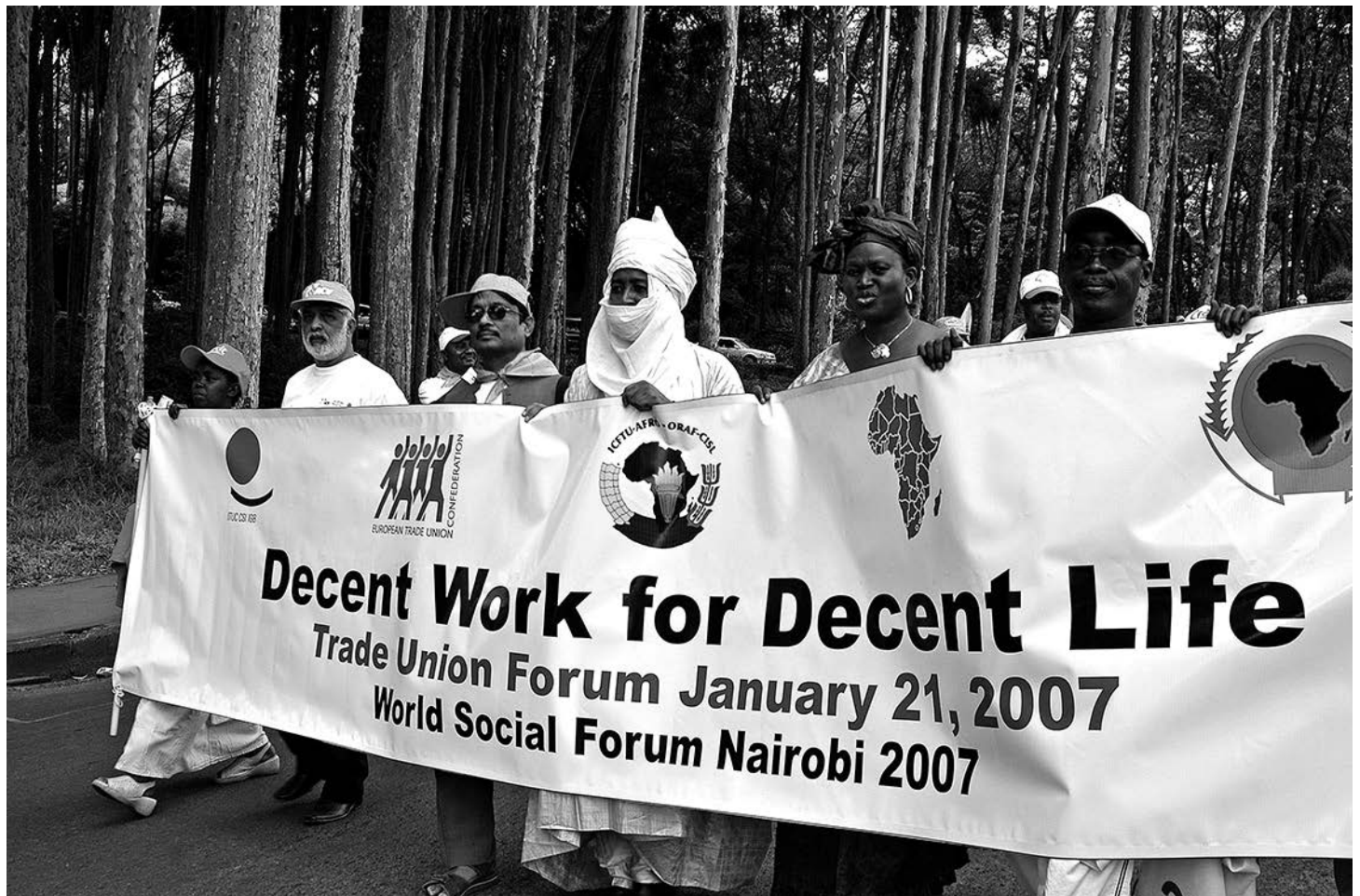
ART. 1 DE LA CARTA DE PRINCIPIS DEL FSM

✉ **Iolanda Fresnillo**
Observatori del Deute
en la Globalització
/Nairobi (Kenya)/

Acaba la setena edició del Fòrum Social Mundial, la trobada de moviments socials que es va iniciar el gener de 2001 en contraposició al Fòrum Econòmic Mundial de Davos. Desenes de milers d'activistes (enguany més de 50.000 segons l'organització) han participat en milers d'activitats sobre multitud de temes. Les xifres difícilment poden plasmar la realitat del Fòrum. Les imatges, en aquest cas, també valen més que mil paraules: el negre dels africans, predominant al fòrum; el caos de la

Quan acaba el FSM, sempre ens trobem amb la dificultat d'haver de triar quins temes en destaquem

gent anant d'una banda a l'altra del Moi Sports Center, entre activitats, buscant desesperadament un programa poc encertat; les manifestacions i actuacions culturals que s'han succeït al llarg dels quatre dies d'activitats, en aquest cas, imatges acompanyades de música i crits reivindicatius; les dones, majoria visible i estadística en aquest fòrum; els grups de joves i nens que a partir del segon dia han pogut entrar gratuïtament, igual que tots els seus compatriotes kenyans; i, sobretot, la diversitat de color en les pells dels assistents i conferenciant i la bona entesa, malgrat l'existència de nombroses diferències de tot tipus. Quan acaba el FSM, sempre ens trobem amb la dificultat d'haver de triar quins temes en destaquem i quins conflictes i propostes han estat les "estrelles" de l'esdeveniment, però aquest any el debat principal del Fòrum ha estat, clarament, el propi Fòrum. Cap on va el FSM? L'estem convertint en un producte comercial? S'ha d'admetre la presència militar en un esde-

Ijana Cabarga

veniment com aquest, per molts problemes de seguretat que hi hagi? Fòrum autogestionat i autofinançat però de pagament, o fòrum gratuït però subvencionat? Fòrum per ONGs i activistes "professionals", o per la gent "del carrer"? Les preguntes se succeeixen i, a Nairobi, la divergència d'opinions s'ha fet més evident que mai.

► Dubtes des del primer dia

El FSM de Nairobi va començar amb el debat sobre la taula del preu de l'entrada per als kenyans (cinc-cents xilings), que molts consideraven excessiu. Aquest debat va acabar el segon dia d'activitats, amb la irrupció dels moviments socials de base de la ciutat, que van bloquejar l'entrada del Moi Sports Center, primer, i van ocupar —després— la sala de premsa durant el resum als mitjans. L'exigència d'entrada gratuïta per tots els ciutadans de Kenya —ja fossin participants en els debats, curiosos o venedors ambulants— va ser escoltada i acatada per l'organització (i, a partir d'aquell moment, vam començar a veure grups de joves i nens voltant pel Fòrum).

El FSM de Nairobi ha acabat amb una jornada dedicada gairebé exclusivament a reunions d'estratègia i definicions d'accions i propos-

tes, tot responant a les demandes d'alguns sectors de fer un Fòrum menys reflexiu i més propositiu, més adreçat a l'acció i la incidència política. La jornada ha culminat amb l'assemblea de moviments socials on, davant de més de cinc-cents persones, s'han fet públiques les diferents crides a l'acció (discutides prèviament en vint-i-una assemblees temàtiques). Aquesta demanda de passar a l'acció, però, hi ha sectors que la veuen com una maniobra d'algunes organitzacions per utilitzar el fòrum i marcar la seva agenda política, tot limitant la diversitat d'expressions que en principi caracteritza aquest esdeveniment. La mateixa carta de principis del FSM diu "el FSM reuneix i articula entitats i moviments de la societat civil de tots els països del món, però no pretén ser una instància de representació de la societat civil mundial. Ningú estarà autoritzat a manifestar, en nom del Fòrum i en qualsevol de les seves trobades, posicions que puguin ser atribuïdes a tots els seus participants". És per això que es convoca l'assemblea de moviments socials, però enguany sembla més evident que mai la confusió entre FSM i assemblea i, per tant, entre les conclusions inexistents del Fòrum i la crida a l'acció de l'assemblea.

► El futur del FSM

L'altre debat és sobre a qui han d'anar adreçades les activitats del Fòrum. Sovint, trobem —una vegada i una altra— les mateixes persones en les diferents activitats d'un tema i arribem a la conclusió que fem les activitats per nosaltres mateixos. Són les activitats que compten amb un personatge conegut (enguany, la premi Nobel de la pau Wangari Maathai i l'actor nord-americà Danny Glover) o les que estan organitzades per grans xarxes o institucions (com el cas de les diferents esglésies que hi eren presents) les que compten amb més assistència, sobretot dels activistes de base (o menys "professionalitzats"). Les persones que treballem professionalment en ONGs o entitats de solidaritat, o que estem més implicades en les diferents xarxes internacionals, trobem que el Fòrum és un espai especialment útil per fer contactes i conèixer altres persones, organitzacions i xarxes amb les quals treballar en el futur. Però, les activitats que faciliten aquests espais de trobada no són les mateixes que aconsegueixen atraure centenars de persones que busquen formar-se i motivar-se, o simplement sentir una opinió diferent. Trobar l'equilibri entre aquestes dues funcions no és fàcil. Final-

ment, la gran pregunta d'aquest fòrum ha estat "què passarà l'any vinent?". Doncs, no hi haurà FSM 2008. Es convocaran dies d'acció global arreu del món, coincidint amb la cimera de Davos. Serà en l'àmbit local on decidirem què volem fer. Es preveu que l'any 2009 torni a celebrar-se un FSM, però no se sap on ni de quina manera. Tenim dos anys per debatre-ho i construir-ho entre tots i totes. ☺

Un espai divers

Malgrat els interrogants que m'ha generat, el FSM ha estat novament un espai on s'han escoltat anàlisis i propostes molt interessants. Des de les alternatives per fer front al deute extern il·legítim, a la crítica dels biocombustibles, les estratègies per afrontar el poder de les empreses transnacionals, les propostes d'acció contra la guerra, les experiències d'educació popular, les reflexions de les lluites feministes, l'oposició als nous tractats de lliure comerç (com els Acords de Partenariat Europa-Àfrica), les anàlisis sobre el creixent paper de la Xina a l'Àfrica... i una llista interminable que demostra que, ara més que mai, un altre món és possible i necessari.

SOLIDARIDAD OBRERA
Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears
direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona
web: www.cnt.es/solibrera
email: solibrera@cnt.es

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl
LA COOPERATIVA
So i llums
Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

terra d'escudella
entaula't per sopar
NOVETAT
carta de nit
cuina
mediterrània
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Espais a la xarxa

Videojocs antisistema des d'Alemanya

Enric Borràs Abelló

Bé, ara que és moda autoanomenar-se antisistema, us presentem un recull de videojocs que, segurament, no són dels preferits d'Imma Mayol. Es tracta de vuit videojocs aplegats a la pàgina www.ajp.de.ms, dels Antifajugend Premnitz, els joves antifeixistes de la ciutat alemanya de Premnitz, a l'oest de Berlín. Els qui no sabeu alemany, no us preocupeu, són videojocs molt fàcils de comprendre, que poden fer passar una bona estona... i provocar més d'una rialla. Per accedir-hi, només cal que aneu a la pàgina www.ajp.de.ms, que cliqueu a l'apartat "Multimedia" (columna esquerra) i que, a la següent pantalla, entreu a l'apartat "Spiele".

El primer joc de la llista que trobareu, Yard Attack-Graffiti Spielchen, tracta d'un jove que ha de fer pintades en un vagó de metro, al tren, o als carrers d'una ciutat. Hi ha un apartat on podeu veure les millors pintades d'altres jugadors... però quan les feu, ja cal que vigileu, els policies intentaran impedir que guarniu els combois i les parets. Recordeu, però, que amb les tecles "a", "s" i "d" podeu resoldre els vostres problemes amb la policia. Però, a més, hi podeu trobar altres jocs com Demo-Spiel, on el jugador ha de garantir la seguretat d'una colla de manifestants i fer fora els policies que troben al seu pas. Per tal d'aconseguir-ho, amb el ratolí, podreu llançar-los ous, pedres i d'altres objectes més contundents.

Incriminati és un altre joc força divertit, però diferent: només cal fer servir el ratolí i el que heu de fer és ajudar un jove adolescent a amagar tot d'objectes comprometedors pels racons de la seva habitació, abans que hi entrin els pares. A cada pantalla, s'hi afegeixen nous objectes, alguns força sorprenents. Exploreu la llista, n'hi ha més de força curiosos, com Tag der Arbeit, en què haureu d'incendiari tants cotxes i mobiliari urbà com pugueu...

Els segells de la dictadura franquista

Roger Costa

Una mentida repetida mil cops es converteix en realitat. I a *El Mundo* se li veu el llautó perquè no té cap necessitat de dissimular. Des de començaments d'any, anuncien la seva darra promoció *Los sellos del franquismo*, que reuneix, literalment, "las emisiones en papel del período 1936-1975" i inclou "todos los billetes emitidos por el Gobierno de Franco". Aquesta nova promoció es publicita com una oportunitat "para quienes ya estén disfrutando de los libros de *El franquismo* año a año i los DVD de *Los años del NO-DO*. I la primera entrega ve amb "los sellos conmemorativos del XXV aniversario del alzamiento contra la República". Excitant! I horriblement sincer de part seva. Quin repelós, tu!

L'assessor de la col·lecció ha estat l'historiador de la Complutense de Madrid, Ángel Bahamonde, de qui només diré que és autor d'obres tan importants com *El Real Madrid en la historia de España*.

L'ostentació de "la iconografía, los símbolos y los mensajes de aquella época" ja molesta. Però, el que realment indigna és la manipulació històrica que es fa. *El Mundo* es posiciona clarament, en el debat obert al voltant de la recuperació de la memòria històrica, convertint la sagnant dictadura feixista de Franco en —simplement— el govern de Franco o el franquisme. I, a més, en situa l'inici el 1936, l'any de l'alçament. Alçament feixista, un detall sense importància.

Així, la mentida del franquisme, repetida mil cops, es converteix en realitat. I la realitat de la dictadura es converteix en espectacle. I, a aquestes alçades, hi haurà qui no ho vegi tan malament, perquè la dictadura en aquest país encara no ha estat derrotada i l'herència

franquista segueix vigent. Però, què passaria si es fes una col·lecció dels segells del nazisme o de la dictadura de Pinochet? Quin escàndol hi hauria? En canvi, quina diferència hi ha?

I un, que va seguir el curs d'ètica periodística d'en Juanjo de la Iglesia, no pot deixar de pensar que *El Mundo* hauria d'haver titulat la col·lecció "Los sellos de la dictadura franquista". Però que, en realitat, els hauria agradat titular "Los sellos de Franco, generalísimo por la G. de Dios y benefactor de España, una grande y libre".

Els crims passionals i la violència masclista

Joan G. Vallvé

Dissabte 27 de gener, la policia va detenir un home a la ciutat de Palma, acusat de matar una dona i un home a ganivetades. Diaris com *La Vanguardia* o el *Diario de Ibiza* van titular la notícia dient que s'havia detingut un home sospitos de matar la seva dona i l'amant; d'altres, com *El Periódico*, es moderaven més i deien que el presumpte assassí havia matat la seva exparella i l'amant. A partir d'aquí, venien els detalls per posar-hi més salsa: que va poder entrar al pis saltant pel balcó de la veïna del costat, que el va deixar passar amb l'excusa que s'havia deixat les claus; quants fills tenien; que ella era d'origen equatorià i l'home mort un empresari mallorquí, etc. I també s'hi deia que el detingut tenia una ordre d'allunyament signada per un jutge, que la dona l'havia deixat tornar a casa però que, més tard, l'havia fet fora.

Sigui com sigui, la majoria de titulars deien que s'havia matat la dona... i el seu amant. Tot aquest llenguatge justifica el crim, un crim masclista, disfressant-lo de triangle amorós: un home gelós que

enganxa la seva dona al llit amb un altre... i els mata, en un atac de ràbia. La trama clàssica que —per més que injustificable— més d'un exculparia. Però, la cosa no anava ben bé així; com es pot considerar que la morta és "la dona" de l'acusat, si n'havia demanat una ordre d'allunyament? I d'acord, *El Periódico* la tracta d'exdona, però també parla d'amant, per referir-se al mort. A sant de què és un amant? Com que la dona era casada formalment amb l'acusat i encara no se n'havia divorciat, tot i que vivien separats, cada parella que tingués havia de ser un amant?

Cal dir que la majoria de notícies que cito van sortir, amb molt poques modificacions, d'una nota de premsa de l'agència EFE. Els mitjans de comunicació la van assumir sense ni tan sols adonar-se de les contradiccions entre el títol de la notícia i el que hi deia a sota, sense treballar-la. Aquesta mena de llenguatge no fa altra cosa que fomentar i exculpar el masclisme des dels mitjans de comunicació, restringint la violència masclista a "qüestions domèstiques", a problemes interns de les parelles i famílies, i repartint la responsabilitat de l'assassí entre els altres implicats, que ni es poden defensar perquè són morts.

L'altra informació

Ràdio Contrabanda fa setze anys

Amb una tertúlia sobre el futur de Ràdio Contrabanda; la projecció de la pel·lícula *Lavorare con lentezza*, sobre la Radio Alice de Bolonya; un sopar; música, i una exposició sobre la història de Ràdio Contrabanda, divendres 26 es va celebrar a l'Espai Obert de Sants (Barcelona) el seu setzè aniversari. Si voleu saber més coses d'aquesta ràdio lliure que emet des de Barcelona, podeu escoltar-la des d'on vulgueu a través d'Internet, des de la web www.contrabanda.org, o col·locant la direcció <http://porticoluna.org:8000/contrabanda> al vostre reproductor multimèdia.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/riego, 10 sants (bcn)
tel: 93332030

Diagonal
WWW.DIAGONALPERIODICO.NET
PERIÓDICO QUINCENAL
DE ACTUALIDAD CRÍTICA

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESES
SUCS REFRESCOS VARIS
A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS
SMS TRÉVOL
SERVEI MÈDIO SOCIAL
tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

Laciutatinvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -
LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA
C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telef. 93.298.99.47
laciutatinvisible@yahoo.com

directa estrena web

+ **pràctica + útil**
busca notícies, participa,
mira edicions anteriors
... i subscriu-te

www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions

24 de febrer a les 12h
Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
-**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
-**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
-**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
-**Cerdanya** <cerdanya@setmanaridirecta.info>
-**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>

-**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>
-**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
-**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
-**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BALAGUER
Indi Bar Del Pont, 35
BARCELONA
GRACIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
GUINARDO
Rocaguinarda Xiprer, 13
EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
El Maské Comte d'Urgell, 256
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
POBLENOU
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
SANT ANDREU-SAGRERA
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Trèvol Antonio Ricardos, 14
NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325
CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Canuda Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Llibreria Medios Valldonzella 7
SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Entropiactiva Socors, 7
BELLATERRA UAB
Quiosc de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
CARDEDEU
Quiosc del Centre Cànoves, 4
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Cabrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
LA PALMA DE CERVELLÓ
Papereria La Xaropa Santa Maria, 5
LES FRANQUESES
El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

PIERA
Ciber Garito De la Plaça, 31
REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
TERRASSA
Kasalet Societat, 4
CSO La Impremta Plaça Jacint Verdaguer, 9
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Som i Serem Ràdio: ràdio en català per a l'arxipèlag balear

Tres anys després del tancament de Som Ràdio, la Plataforma Som i Serem Ràdio n'ha impulsat les emissions per Internet

de Gemma Garcia
i Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Des del 31 de desembre, la Plataforma Som i Serem Ràdio, sorgida arran del tancament de Som Ràdio, ha reiniciat les emissions radiofòniques, aquest cop, però, per Internet. Aquesta nova emissora comparteix el projecte inicial de Som Ràdio: ràdio en català a l'abast de les persones oients de les Illes Balears. Amb un pressupost i una programació, per ara, modesta, emetran prop de tres mesos i, després, intentaran fer el salt a les ones hertzianes.

En Pep, un dels membres de Som i Serem Ràdio, explica que "hem recollit l'esperit de fer una emissora en català i altaveu de la cultura catalana. Però Som i Serem encara és més altaveu de molts col·lectius que mai han tingut un espai als mitjans de comunicació".

**Som i Serem
encara és més
altaveu de molts
col·lectius que
mai han tingut
un espai als
mitjans de
comunicació**

Els onze treballadors de Som Ràdio, que en un primer moment formaven part de la Plataforma, ara ja han trobat feina a altres mitjans, així que, Som i Serem Ràdio emet a partir de les aportacions voluntàries d'una vintena de persones. També rep el suport de diverses entitats i col·lectius, com l'Obra Cultural Balear, que cedeix un espai al soterrani del seu local, on s'han instal·lat els aparells per enregistrar la programació. En Julen, tècnic de l'emissora, explica que "ens han d'instal·lar la línia d'Internet al soterrani", fet que permetrà iniciar parcialment les emissions en directe.

El tancament de Som Ràdio
Som Ràdio va ser la primera ràdio pública que emetia totalment en català i servia d'altaveu a grups i artistes de parla o cultura catalana. La va crear l'anterior govern balear, l'anomenat Pacte de Progrés (l'integraven: Partit Socialista de les Illes Balears (PSIB-PSOE), Partit Socialista de Mallorca i Partit Socialista de Menorca (PSM-Entesa Nacionalista), Esquerra Unida de les Illes Balears (EUIB), Unió Mallorquina (UM), Els Verds de les Illes Balears i la Coalició d'Organitzacions Progressistes de

Formentera), però quan el PP recupera el poder, l'any 2003, n'ordena el tancament.

Els motius que al·legava el PP per al tancament de Som Ràdio van ser una situació d'al·legalitat respecte a la freqüència. Es dona la circumstància, però, que moltes emissores que emeten a les Illes Balears es troben en aquesta mateixa al·legalitat. Tot i que el govern del Pacte de Progrés havia iniciat els tràmits per solucionar aquesta situació, el govern del PP ho va paralitzar i va tancar l'emissora.

Així, la població balear va entendre aquesta mesura, no només com un atac a un mitjà de comunicació d'expressió i altaveu de la cultura catalana, sinó com una greu infracció de la Llei de Normalització Lingüística de les Illes Balears, que en seu article 27 diu que "El Govern de la Comunitat Autònoma ha de promoure el coneixement i desenvolupament de la llengua i cultura catalanes, especialment des de la perspectiva de les Illes Balears en tots els mitjans de comunicació social".

Durant els primers mesos després de conèixer la intenció del govern, es van iniciar els moviments per la creació de la Plataforma Som i Serem Ràdio, que va rebre el suport, per exemple, de 10.000 signatures, que es lliuraren al Govern Balear el 14 d'abril de 2004. Alhora, es van organitzar manifestacions amb el suport de nombroses personalitats de la cultura i la política balear, però sobretot dels prop de 30.000

oients que es calcula que tenia Som Ràdio. L'emissora va gaudir d'una nombrosa audiència "a bars i indrets d'amos castellanoparlants", explica en Pep.

Tres 31 de desembre
El 31 de desembre és la Diada de Mallorca, en què es recorda i commemora l'entrada d'En Jaume I a Palma de Mallorca, que és el moment escollit com a data simbòlica d'origen d'una identitat que

**El PP està
utilitzant els
mitjans de
comunicació
públics amb
l'estratègia de
valencianitzar
Mallorca**

uneix aquesta terra amb la resta de terres de llengua i cultura catalanes. El 31 de desembre de 2003, però, va ser la darrera jornada d'emissió de Som Ràdio. I, per això, la posada en marxa de l'emissió de Som i Serem Ràdio es va fixar pel 31 de desembre de 2006, tres anys després.

La programació
De moment, Som i Serem emet tres hores de programació diària en diferit, que es pot escoltar de sis a nou del vespre, i de forma

repetida l'endemà a partir de les deu del matí. El cap de setmana, es repeteixen la totalitat dels quinze programes que conformen l'actual graella; la resta del temps, s'hi escolta música.

Les temàtiques dels programes són ben variades. D.O. Titoietà és un espai dedicat als vins i a les denominacions d'origen. També s'ofereixen programes d'actualitat i informació com, per exemple, Què m'estàs contant?, que narra l'actualitat en clau d'humor, o Et prenc el mot, sobre les novetats de la literatura i el cinema. Alguns col·lectius, com l'Assemblea de Maulets, l'Obra Cultural Balear i Joves de Mallorca per la Llengua, disposen dels seus propis programes informatius: Brots, l'Obra en punt, i Rock'n Llengua, respectivament. Aviat, s'afegirà un butlletí informatiu d'actualitat general.

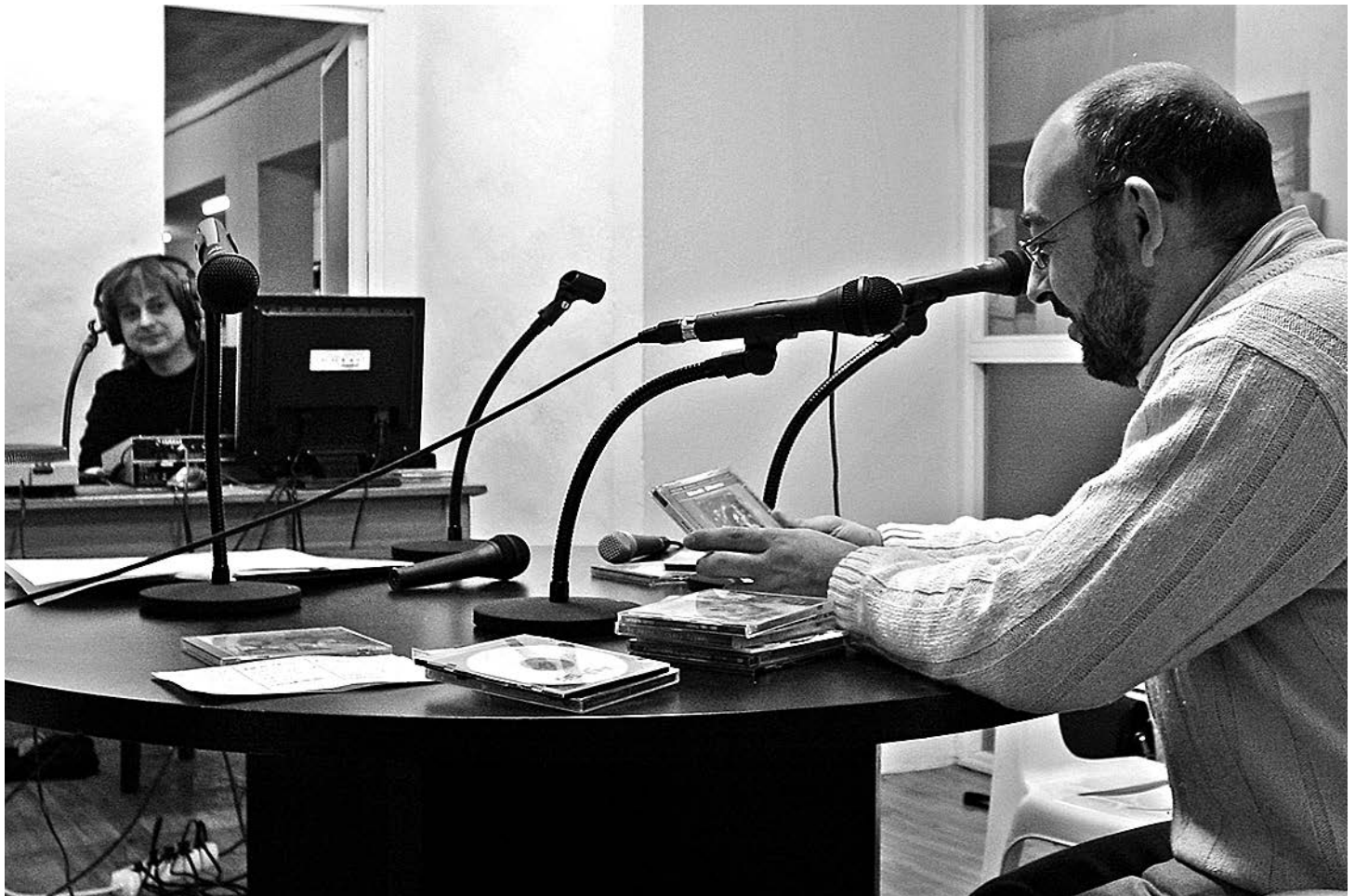
La resta de la programació la completen un seguit d'espais culturals i de varietats, que són: Embat, sobre cultura popular; Va com va, de música alternativa catalana; Sandy Music, de reggae; Latitud 39, de músiques del món; La Biblioteca de Golea, de literatura; i El Rebost de SiS, d'entrevistes i varietats. ❷

La "valencianització" pepera de Mallorca

En un article publicat al *Diari de Balears* el dia 15 de desembre de 2003, el professor Jaume Lladó escrivia, en referència a l'actitud del govern popular: "l'escut de la legalitat és un pas més de la seva política radical d'atac als drets lingüístics dels seus ciutadans". Membres de la Plataforma Som i Serem Ràdio, reafirmaven aquesta opinió, i afegien que el PP està utilitzant els mitjans de comunicació públics amb l'estratègia de "valencianitzar Mallorca". Aquesta valencianització, que es refereix a una repetició de l'estratègia que du a terme el PP al País Valencià, consisteix en la "minorització de l'ús del català als mitjans i la contractació de professionals del periodisme que desconeixen la llengua catalana". També "utilitza la divisió de la llengua entre català i mallorquí per debilitar la unitat dels catalanoparlants". En Jaume recorda una anècdota, on un presentador de la cadena de televisió IB3 va dir a un Conseller del PP que estava entrevistant: "en este programa me hablas en castellano".

Per contactar:

www.somiseremradio.cat
(TAMBÉ HI PODEU ESCOLTAR L'EMISSORA)

Gemma Garcia

Kan Yaka: nou centre social al massís del Garraf

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El dissabte passat, 27 de gener, va tenir lloc a Begues (Baix Llobregat), la segona inauguració de Kan Yaka. Les jornades es van allargar tot el dia, durant el qual es van dur a terme diferents tallers (pa i ioga), un dinar popular, una xerrada sobre medicina natural, un videofòrum sobre alliberament animal i un concert a la nit. Durant tot el dia, també hi van ser presents la Guàrdia

El nou projecte té voluntat de dur a terme un treball polític més constant i relançar l'autogestió alimentària

Civil i la Policia municipal, que van practicar identificacions i registres a les persones que assistien a les jornades i van controlar constantment els voltants de la casa.

Begues és una població situada al sud del Baix Llobregat, fent frontera amb les comarques de l'Alt Penedès i el Garraf. A quatre-cents metres sobre el nivell del mar i en ple massís del Garraf, ha estat —des de fa molts anys— un espai d'atracció per les segones residències de cap de setmana de la població de Barcelona, que gaudeix de l'entorn per fer passejades en bicicletes de muntanya últim model o a cavall, tot aprofitant l'hípica situada als afores del poble. En els últims anys, ha recollit part de la població que, fugint de l'ambient urbà i els preus de Barcelona, ha cercat cases més espaioses, a preus més econòmics i prop del parc natural del Garraf.

Kan Yaka és una masia —diuen que del segle quinze— okupada i desallotjada successivament aquests últims anys. Dividida en diferents edificis, constitueix l'habitatge de diverses persones i disposa de diversos recursos (k-feta, botiga gratuïta, forn de pa, galliner i horts).

De l'última okupació, n'ha sorgit el projecte actual, que té com a objectiu la creació d'un centre social. En aquest sentit, les jornades són el llançament del projecte. Alguns dels tallers, com el de la fabricació de pa (que es durà a terme cada dilluns), tindran conti-

Directa Baix Llobregat

nuïtat al llarg de tot l'any. Així mateix, hi ha la voluntat tant de dur a terme un treball polític més constant, com de relançar l'autogestió alimentària a través dels horts. En aquest sentit, des de Kan Yaka s'han fet diverses crides perquè més persones se sumin al projecte, a fi de reforçar-lo. ☺

Per contactar:

KAN YAKA
kan.yaka@hotmail.com

Sis anys de recolzament organitzat als presos i preses polítiques

Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Ja han passat sis anys des que Rescat va consolidar-se com a col·lectiu de suport als presos i preses polítiques.enguany, ho van celebrar amb una trobada de quasi dues-centes persones al Casinet d'Hostafrancs de Barcelona, el passat 20 de gener. Amb una actuació dels alcoians Verdcel, la lectura d'una carta d'en Juan Ramón Rodríguez "Juanra" (pres polític al Centre Penitenciari de Zuera, Saragossa) i la intervenció del pare del pres Zigor Larredonda, van recordar tots els presos i preses polítiques catalanes.

Naixement de Rescat

L'organització Rescat té el seu origen en l'anomenada operació antiterrorista per desarticular l'escamot Barcelona d'ETA, el gener de 2001. Prèviament, ja existia un comitè de suport al pres polític Benjamín Ramos de Granollers, detingut a Berlín el gener de 1995, acusat de col·laboració amb l'escamot Barcelona de l'organització armada. Però, arrel de les primeres detencions de catalans d'aquell 2001 —que van ser les de Zigor Larredonda i Diego Sánchez—, es va organitzar un comitè de suport de gent propera als detinguts. El mateix va succeir amb les posteriors detencions de Laura Riera i Peru Álvarez, de Juanra o de Dolores López Resines, "Lola", a l'Estat francès. Cada presa o pres disposava del recolzament d'un comitè fins que, arrel de les assemblees i valora-

"Rescat té el seu origen en l'anomenada operació antiterrorista contra l'escamot Barcelona d'ETA el 2001"

cions sobre el tipus d'estructura que calia, es va creure oportú funcionar com a col·lectiu antirepressiu i, d'aquesta manera, es va consolidar Rescat.

Support a les persones preses

Des de Rescat, denuncien la repressió de l'Estat per qüestions polítiques i recolzen tota persona que estigui presa per motius polítics, ja sigui per lluitar contra el capitalisme, l'imperialisme, el feixisme, el patriarcat i la llibertat de les persones i dels pobles oprimits.

Aquest recolzament té diversos fronts d'acció. La difusió de la realitat penitenciària és un d'aquests fronts, que denuncia el funcionament de les presons, les tortures i les legislacions especials que utilitza l'Estat espanyol. Campanyes contra la legislació antiterrorista, la pràctica de tortures, l'aïllament, la dispersió i els entrebancs que s'imposa a les

persones preses per estudiar, són algunes de les accions que s'han dut a terme. Un altra via de difusió són les xerrades que organitza el mateix col·lectiu, o les que ofereixen a petició d'altres col·lectius, i les manifestacions i concentracions. Recentment, i com cada any pels volts de Nadal, es van organitzar les marxes de torxes a quinze poblacions dels Països Catalans, per reclamar que les

persones preses catalanes tornin a casa i que ho facin en llibertat.

Per altra banda, també ofereixen recolzament jurídic i econòmic —tant directament a les persones empresonades com als familiars o amics—, per tal de finançar una part dels viatges que han de realitzar a presons d'arreu de l'Estat espanyol i francès. Tothom que ho desitgi —ja sigui a nivell individual o col·lectiu— pot aportar una quota mensual, que es destina a finançar el cost d'aquestes visites.

Des de Rescat, defensen l'apropament dels presos i preses polítiques però "no a qualsevol preu". En aquest sentit, consideren que no té cap sentit que es dugui a terme un apropament geogràfic si pateixen un aïllament a través de la dispersió en diferents centres penitenciaris, que pretén "evitar el reagrupament del col·lectiu de les persones preses".

El passat 1 de desembre, Rescat va organitzar una concentració davant el consolat francès a Barcelona, per exigir la llibertat de la Marina Bernadó, que va ser detinguda el 29 de novembre a l'Estat francès, juntament amb dos bascos. Tots tres estan acusats de formar part de l'aparell logístic d'ETA. Des d'aquesta darrera detenció, el col·lectiu dóna recolzament a cinc presos i preses polítiques catalanes. ☺

Per contactar:

Rescat. COL·LECTIU DE SUPORT A PRESOS I PRESES POLÍTiques CATALANES
Blog Rescat: rescat.wordpress.com
info@rescat.org

Intrusos al paradís burgès

EL FRANCÈS CLAUDE CHABROL I L'ÀUSTRIAC MICHAEL HANEKE FAN LA DISSECCIÓ REPETIDAMENT EN EL CINEMA DEL MEDI AMBIENT BURGÈS I LES SEVES CONTRADICCIONS

LA INTRIGA CLÀSSICA NO NOMÉS ÉS UN JOC ESTABLERT ENTRE L'AUTOR I EL LECTOR O ESPECTADOR DE LA FICCIÓ; EN EL CODI GENÈTIC DE LES FICCIONS CRIMINALS SOVINT HA BATEGAT UN IMPULS DE CRÍTICA SOCIAL. SI CHABROL HA ESTAT UN AVANÇAT I INSISTENT CONREADOR DEL THRILLER DRAMÀTIC MODERN, LES INCURSIONS POSTMODERNES DE HANEKE EN EL GÈNERE HAN DONAT COM A RESULTAT DOS FILMS EXCEL·LENTS, METICULOSOS I PLENS D'INTENCIÓ EN LA CRÍTICA DE LA SOCIETAT MODERNA. **LA CEREMONIA**, **CACHÉ** I **FUNNY GAMES** COINCIDEIXEN A PLANTEJAR LA RESIDÈNCIA BURGESA COM UN MICROCOSMOS D'UNA CLASSE ACOMODADA, LA FELICITAT I ESTABILITAT DE LA QUAL PODEN SER DEVASTADES PER ENEMICS EXTERIORS.

Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Claude Chabrol és un dels cineastes francesos més productius i veterans. Decantat cap a un tractament lliure del cinema de gènere, la gran majoria de les seves obres són thrillers dramàtics, intrigues en què el dibuix dels personatges i del seu entorn té una importància que transcendeix les anècdotes de la trama. Sovint se centren a fer aflorar l'element estrany o inesperat en les aparents basses d'oli que són les viles residencials de la França provincialiana.

En ocasions, aquest element discordant està fortament arrelat a l'entorn, i en altres la mala herba és un element que entra al paradís burgès des de l'exterior. A *Las ciervas*, per exemple, una diletant Stéphane Audran acull una artista de carrer com una nova distracció dins la seva vida ociosa, en una relació poc dissimuladament homosexual que acaba de manera tràgica. Malgrat resoldre el film en termes passionals, la mirada del director no és gens complaent amb una benestant que utilitza les persones recolzades en la força dels seus diners.

'Thriller' marxista d'un no marxista

En una època de crisi, Chabrol va recuperar l'estima de la crítica amb l'excel·lent *La ceremonia*. Malgrat que el passat de la dona i la viudetat de l'home han despertat certs rumors, un matrimoni i una jove viuen en aparent harmonia dins casa seva, sense poder imaginar que han introduït la discòrdia al seu refugi quan contracten com a minyona l'analfabeta i malaltissament tímida

Sophie. Entre les costures del thriller de nou emergeix una relació homosexual insinuada, ara entre Sophie i una estranya empleada de correus; la parella reforça mútuament el seu ressentiment de classe i la seva agressivitat, fins a arribar a un esclat de ràbia social que inclou també certa bogeria. Chabrol, doncs, no centra del tot el conflicte en la lluita de classes, però sí que la té present com un element principal.

No es pot dir que la mirada de Chabrol sigui comprensiva amb les dones marginals del film. El seu dibuix de les dones burgeses, per exemple, és força positiu, encara que el del pare de família no ho sigui tant. D'aquí ve la irònica descripció que l'autor fa del film: "L'última pel·lícula marxista rodada per un no marxista". Chabrol comprèn la frustració de Sophie, exclosa del món il·lustrat pel seu analfabetisme, però rebutja l'atac a la burgesia que tant ha criticat. Aquesta vegada el càstig a l'ordre establert no sembla just, sinó basat en un ressentiment quasi atàvic.

L'obsessió per la seguretat

L'autor Michael Haneke, en les pel·lícules en què ha volgut embolcallar amb formes de thriller les seves reflexions sobre la societat i els codis narratius i comunicatius, va molt més enllà que Chabrol, radicalitzant els trets més destacats de la proposta del francès: la seva posada en escena és absolutament meticulosa i distanciada, fins al punt de construir veritables sales d'operacions escèniques, retratades amb fredor inquietant. El seu darrer film és *Caché*, una obra enigmàtica del

principi al final, des del seu punt de partida fins a la seva resolució incòmodament oberta, especialment encertada, donat que un dels temes de la pel·lícula és la societat de la seguretat i el desig de certes pròpia de l'Occident posterior a l'11-S.

Georges presenta un programa cultural a la televisió francesa i viu una vida plàcida, sense fer gaire cas de les ombres de la vida personal que amenacen el seu paradís: tot i que el seu fill adolescent sembla problemàtic i la seva dona se sent distanciada d'ell, segueix endavant sense preocupacions gràcies a l'èxit professional. Però tot s'ensorra quan comença a rebre cintes de vídeo anònimes en què es mostra la façana de casa seva. La situació l'angoixa més encara quan les cintes mostren paisatges d'un passat volgutament enterrat, inconfessat. Gràcies a la seva ambigüitat, *Caché* resulta una

obra integradora que tracta de manera el·líptica molts temes, inclosos el record culpable del colonialisme i la sensació de vulnerabilitat dels individus dins uns estats que no els poden garantir tot allò que se'ls reclama, especialment una protecció permanent en tots els àmbits. També la protecció dels secrets?

Cineasta reflexiu que sap traduir preses de posició ideològiques en cinema gens obvi, Haneke resol el film de manera brillantment malèvola: de nou, sota la bassa d'oli aparent —aquesta vegada als barris residencials de ciutat—, hi ha elements discordants, que només semblen haver-se resolt de manera tranquil·litzadora. Però tot és més complex del que creu el protagonista, i no es pot reduir a un autoengany complaent, ni oblidar-se'n recorrent a aquells somnífers que demana en un moment intens del film.

'Funny games': violència i consum

Un matrimoni i el seu fill arriben a la segona residència familiar. La música clàssica, el recurs d'un petit velar amb què fer excursions, presagien uns agradables dies de vacances de refinada fugida de la ciutat... fins que una parella de joves sense història ni motius violen el microcosmos controlat de la casa d'estiueig, i transgredeixen tots els tabús imperants en aquest ordre.

Un film de terror de Michael Haneke? D'alguna manera, sí, perquè el director juga amb les convencions del *psychotriller*, alhora que assenyalava la violència mostrada pels mitjans de comu-

nicació. Amagat rere una posada en escena distanciada, fustiga la banalització del dolor aliè —del qual s'extreuen els components més torbadors per fer-lo consumible— i factura un horror més real i, alhora, més artíficiós. Els dos assassins del film, aparentment benestants, interpel·len un espectador que es va convertint en còmplice dels seus 'jocs divertits', mitjançant girs de metaficció que revelen el sadisme inherent en certes estructures del cinema de terror, en què allò que vol veure l'espectador no és la salvació dels protagonistes, sinó la seva tortura.

FILMOGRAFIA:

Claude Chabrol,
La ceremonia
(Cameo, 1995)

Michael Haneke,
Funny games
(Cameo, 1997)
Michael Haneke,
Caché
(Cameo, 2005)

Pim-Pam-Pum

Juli Cervera, bibliotecari

“Les biblioteques anem curtes de personal”

✉ **Jordi Vidal**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Juli Cervera és llicenciat en Biblioteconomia i Documentació. Des de l'any 1998 treballa de bibliotecari i el juliol de l'any 2005 va accedir al càrrec de director de la biblioteca pública Vila de Gràcia. La vocació bibliotecària li ve del seu gust per la lectura i l'escriptura.

Com a director de la biblioteca, en què consisteix la teva feina?
Jo m'encarrego de la coordinació i organització de la biblioteca. Les parts més vistoses d'això són la gestió dels recursos humans i el tema de compres i adquisicions del fons de la biblioteca. **Aquest fons, la col·lecció de material de la biblioteca, és**

competència directa de cada-cuna de les biblioteques?

No, aproximadament el 50% del material prové de la Diputació. Aquesta té un departament de selecció i adquisició que s'encarrega de preparar uns lots que distribueix a cada una de les biblioteques. La resta del pressupost sí que se'ns destina a nosaltres.

I com l'utilitzeu?

Disposem d'uns punts de compra determinats per un concurs que ha portat a terme l'Ajuntament i d'una quantitat econòmica que podem administrar segons el que creiem que és el material més adequat per la tipologia de públic de cada una de les biblioteques. Alhora, des del servei central del consorci de biblioteques se'ns ofereix un catàleg d'activitats (per a adults, joves, nens), i en l'inici de cada trimestre decidim les activitats del trimestre següent,

també en funció del que creiem més interessant pel tipus d'usuari més habitual de cada centre.

El servei de biblioteques de Barcelona, inevitablement, té un abast limitat. Em podries dir una virtut i una mancança d'aquest servei?

Ara ens trobem en un moment molt atractiu: des de l'administració hi ha la voluntat que tots els ciutadans tinguin a menys de quinze minuts de casa una biblioteca pública. Per altra banda, en algunes biblioteques estem justos de personal per la gran afluència de públic que rebem. Però bé, això no és del tot negatiu perquè vol dir que hi ha molta gent que les utilitza.

Ja per acabar, ens pots recomanar dos llibres?

Tots els llibres del Murakami, per exemple *Tokio blues*, i *Brooklyn folies* de Paul Auster.

Germinar el coneixement

EL PROJECTE GERMINADOR INVESTIGA LES POSSIBILITATS DE LA CREACIÓ COL·LECTIVA EN XARXA

GERMINADOR wiki és un recurs obert i col·laboratiu sobre la creació col·lectiva en xarxa que té com a propòsit donar a conèixer experiències, identificar oportunitats d'experimentació i crear les condicions propícies perquè es puguin generar noves propostes i desenvolupar prototips i sistemes. "GERMINADOR wiki" és fruit del Projecte GERMINADOR impulsat pel TAG Taller d'Intangibles.

+info: Memòria projecte 12/2006 - informe 7/2006 - presentació 10/2005
text congrés Artech 11/2006 - text congrés OCS 11/2006

Hi ha moltes aproximacions possibles al Germinador. Escull la teva segons si tens...

Ganes d'aportar Vols aportar propostes de creació col·lectiva? Vols completar o desenvolupar les ja recollides?	Ganes d'experiència Vols participar en experiències de creació col·lectiva? Sistemes que estan funcionant en xarxa. Jocs i activitats que pots organitzar.
Ganes de desenvolupar Vols programar? Propostes a partir de les quals desenvolupar software o software lliure ja creat que admet desenvolupament.	Ganes de debatre i reflexionar T'interessa la discussió i la reflexió teòrica? Textos, classificacions, pensaments i línies de debat obertes.

✉ **Santi Eizaguirre**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El mes d'octubre de 2005 es va posar en marxa Germinador, un projecte d'investigació sobre les possibilitats de la creació col·lectiva en xarxa. Impulsat des del TAG Taller d'Intangibles amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i de l'Institut Universitari de l'Audiovisual de la UPF, els resultats parcials del projecte han estat recollits en una memòria en què s'exposen les conclusions parcials d'aquest projecte, que segueix en marxa. Una reflexió sobre la teoria de la creació conjunta aplicable no només a Internet, sinó a tots els aspectes de la creació.

La *wikipèdia* és un exemple de sistema de creació col·lectiva en xarxa que ha servit, entre altres coses, per a la popularització de les llicències d'autoria alternatives als clàssics drets d'autor. Per això, les

aportacions al projecte Germinador també s'han recollit en un *wiki*. Que els avenços tecnològics permeten sistemes de col·laboració que podrien semblar impensables fa només un temps, és ja un tòpic que pot sonar suat. Que la xarxa i les relacions que se'n deriven estan configurant nous usos de la informació i del llenguatge, també és una evidència palpable. Sens dubte, saber fer ús d'un programari, com tenir idea de per què serveix un codi-font, ens pot ajudar a ser més lliures en l'ús de les noves tecnologies. En definitiva, si la creació col·lectiva en xarxa és una llavor que facilita aquest procés d'autoaprenentatge, benvinguda sigui. De ben segur que piratejar la dualitat social a què ens aboca el sistema operatiu imperant passa per fer germinar lligams creatius a una i altra banda.

Germinador ha estat revisant les propostes recollides fins ara agrupant-les segons diferents criteris. Per descriure-les s'han utilitzat

etiquetes com ara: si es proposa una experiència sincrona o asincrònica, si de l'activitat conjunta s'obté una obra en forma de mosaic o una amalgama de contribucions, si és possible la participació anònima o si el participant ha d'estar identificat, si hi ha mecanismes col·lectius de presa de decisions, si hi ha protocols que garanteixen l'encaix d'aportacions, etc...

Hi ha diferents aproximacions possibles a Germinador: aportar propostes, per a qui vol incorporar propostes que coneix i no s'han recollit o variants de les que hi ha; germinar experiències, per a qui té ganes de participar en experiències de creació col·lectiva; desenvolupar, per a qui té ganes de desenvolupar sistemes de creació col·lectiva i vol partir d'algun dels sistemes proposats, i el debat i la reflexió, per a qui interessen la reflexió teòrica, el coneixement de les característiques de les propostes i les implicacions socials i polítiques de la creació col·lectiva.

BarnaSants, la cançó sense filtres

XAVIER BARÓ, VERDCEL, SANTIAGO FELIU O ISIDOR MARÍ, VEUS PRÒPIES DE LA DOTZENA EDICIÓ DEL FESTIVAL

**BarnaSants 07
XII Festival Independent de cançó
Fins al 25 de març**

✉ **Antònia Andreu**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El festival BarnaSants, impulsat per l'incombustible activista de la cançó Pere Camps, arriba aquest 2007 a la seva dotzena edició amb una programació cada cop més àmplia, que busca complicitats amb diferents espais de l'àrea metropolitana per expandir-se com un pop, i que sense rebutjar a propostes de caire comercial, té com a principal virtut l'aposta per un seguit d'artistes que tenen poques possibilitats per mostrar en públic el seu treball. Certament, el BarnaSants ha perdut el seu caràcter local —ja no es fa a Sants— però ha crescut per escampar la seva música no només al centre de Barcelona, sinó també a Hospitalet i a Badalona.

Entre les propostes que encara podem veure aquest mes de febrer —el festival dura fins al 25 de març—, destaquem Xavier Baró (10 de febrer, Luz de Gas), un trobador

modern que diu que la seva més gran il·lusió és que d'aquí a dos-cents anys ningú recordi qui va ser l'autor de les seves cançons. Amb *Flors de joglaria* (Quadrant, 2006) segueix demostrant que és una ànima lliure de modes i tendències.

Un altre nom que brilla amb veu pròpia dins el panorama de la nova cançó catalana és VerdCel (14 de febrer, l'Auditori). Originari de la ciutat d'Ovidi Montllor, el segon disc de la formació d'Alcoi, *País Viatge* (Autoeditat, 2006) fusiona rock progressiu, poesia i cançó sense cap mena de complex.

El trobador cubà

Santiago Feliu (17 de febrer, Luz de Gas) ha triat el BarnaSants per celebrar els seus 25 anys al servei de la cançó i del poble de Cuba. Nou discos des d'un ja llunyà *Vida* (Egrem, 1986), que va editar just després d'haver acompanyat Silvio Rodríguez en una gira per l'Amèrica Llatina i Europa.

Un altre veterà, però en aquest cas de la cançó catalana, és Isidor Marí (20 de febrer, Luz de Gas). Cofundador del grup tradicional Uc, el cantautor eivissenc acaba de signar el seu nou disc en solitari, *Ansa per ansa* (DiscMedi, 2006). Va ser dels primers traductors de Bob Dylan al català, i la seva tasca recuperadora dels sons populars i tradicionals continua ben activa aquest segle XXI.

Icona de la Barcelona underground dels anys vuitanta, Pedro Burruzo (22 de febrer, l'Auditori) retorna als escenaris després de la seva experiència amb el grup Claustrofobia. Se situa en una tendència ben original, que es podria denominar 'retropostmodernitat'. Amb el seu *Barcelona Intimissimo Café* (K Industria, 2005) ofereix un recorregut per les cançons d'un temps llunyà en què la capital catalana encara era una ciutat d'aroma portuària i de taberna.

Entre el màrqueting i la transformació social

CAP ON VA EL COMERÇ JUST? MODES I EXPERIÈNCIES.

SUPERMERCADOS, NO GRACIAS

GRANDES CADENAS DE DISTRIBUCIÓN: IMPACTOS Y ALTERNATIVAS

Xavier Montagut i Esther Vivas (coords.)

Icària Editorial, 2006

✉ **Blanca Balanyà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Durant els darrers anys, el moviment per l'anomenat comerç just ha experimentat un creixement significatiu als Països Catalans. L'etiqueta s'ha estès de tal manera que ja forma part del vocabulari habitual de les grans corporacions. El moviment, que va néixer com a resposta als excessos de les multinacionals, corre el perill de ser assimilat pel mercat que, suposadament, critica i vol transformar? La situació actual del moviment per un consum responsable i les seves perspectives i reptes de futur són l'objecte del llibre *Cap on va el comerç just?* (Icària), de Xavier Montagut i Esther Vivas. Montagut, president de la Xarxa de Consum Solidari, és llicenciat en economia i especialista en comerç internacional i consum

responsable. Vivas és llicenciada en periodisme i responsable de l'àrea de sensibilització social de la Xarxa de Consum Solidari.

En els darrers anys, el moviment per un comerç just ha anat reflectint un ampli ventall de posicions, perspectives i propostes de treball. El debat sobre el model a seguir, segons Montagut i Vivas, ha generat dos grans blocs de referència en el si del moviment. Les discussions sobre la certificació dels productes, sobre la seva venda en les grans superfícies, sobre les aliances estratègiques i sobre els criteris de distribució han marcat l'agenda d'un moviment social que corre el risc de ser absorbit pel sistema que vol combatre. Pels autors, el moviment es troba en un moment clau: o opta per enfortir un vessant crític i transformador, o es converteix en un simple instru-

ment de màrqueting empresarial al servei de multinacionals i grans superfícies, la forma ideal de rentar-se la cara pel neoliberalisme.

Precisament, les grans superfícies són el tema d'una altra obra dels mateixos autors, editada per la mateixa editorial: *Supermercados, no gracias*. Montagut i Vivas analitzen, aquí, l'impacte de l'anomenada distribució moderna (supermercats, hipermercats, cadenes de descompte) en els models tradicionals, i els canvis que s'han generat en les formes de distribució, que han posat el consum al servei de la lògica de la maximització dels beneficis. El llibre posa de relleu la cara oculta de les grans cadenes comercials, les seves lògiques de funcionament i els seus impactes en l'agricultura o els drets laborals, a més d'exposar les alternatives a les macrosuperfícies.

L'edat daurada

**DIVERSOS AUTORS
(JAMAICAN MEMORIES)
REGGAE**

El País Valencià sempre ha estat una terra prolífica en ritmes d'arrel sincopada, que tenen Jamaica com a horitzó i exemple a seguir. Bona prova n'és el recopilatori promogut per la discogràfica i distribuïdora Jamaican Memories. *L'edat daurada* és un projecte que neix al voltant de la distribuïdora establerta a Castelló, amb el principal objectiu d'impulsar la música d'arrel caribenya al País Valencià, i al mateix temps donar a conèixer les bandes valencianes de ska,

reggae i rocksteady. Una recopilació de 19 bandes d'arreu de l'Estat espanyol, realitzada durant els anys 2005 i 2006. L'esperit de Bob Marley es passeja per les venes dels grups que apareixen en aquesta recopilació, des de Ki Sap fins a The Cabrians, Contratempo, Guaita'ls, Meli & The Xavalins i 9 Millas. Ska, reggae, early reggae, roots reggae... El Carib no queda tan lluny de la Plana. **ROGER PALÀ**

Al carrer!

**LA PEGATINA
(AUTOEDITAT)
RUMBA**

Després de tres anys de concerts, La Pegatina llança al mercat el seu primer treball, un disc amb tretze temes on es barregen a parts iguals la rumba, el reggae, l'ska, grans dosis de festa i molt bon rotllo. Pertanyents a una generació que ha viscut l'ascens del mestissatge en el panorama internacional i que ha vist com la rumba catalana tornava a ser una música ballada i reivindicada, els membres de La Pegatina, malgrat ser originaris de Montcada i Reixac, s'han vist molt influenciats per l'ambient del barri Gòtic de Barcelona. D'aquí és on surten

gran part de les col·laboracions del disc, cantat en català, castellà i gallec. Hi trobem la de Gambeat (Radio Bemba), que toca el baix en tots els temes del disc, Leo & Kachafaz (Che Sudaka) a la cançó No a la Guerra, Alguer (Txarangó) cantant a Penjat, Emma Calafell posant veu a la cançó Petrolero i l'inevitable Manu Chao, que col·labora en el tema O Camareiro, una cançó que el grup ha tornat a enregistrar per a aquest disc, després que sortís l'estiu de 2006 en el recopilatori gallec *A Per Loca*. **ANDREU ANDREU**

Cinema

La vida abismal

DIRECCIÓ, GUIÓ I PRODUCCIÓ: VENTURA PONS

BASAT EN EL LLIBRE DE FERRAN TORRENT

ACTORS: ÓSCAR JAENADA, JOSÉ SOSPEDRA, ANTONIO VALERO, JULI MIRA, PEPA LÓPEZ, NAUSICA BONNIN

MUNTATGE: PERE ABADAL

FOTOGRAFIA: MARIO MONTERO

MÚSICA: CARLES CASES

La València de finals dels anys setanta és la protagonista de la darrera pel·lícula del prolífic Ventura Pons, fidel a la cita anual amb els seus seguidors. Prenent en aquesta ocasió la història narrada en el darrer llibre del brillant Ferran Torrent, *La vida abismal* narra una història dels baixos fons valencians en una època en què la dictadura encara era una realitat molt present i la democràcia que s'acabava d'estrenar

seguia presa de la inèrcia del franquisme. Ferran, un adolescent sense gaire futur, coneix El Chino, un jugador professional que li ensenyarà tots els trucs de l'ofici. Junts guanyen grans quantitats de diners, immersos en els sordids ambients de la València postfranquista, on capellans, policies i mafiosos formen part d'un paisatge habitual i tenebrós. **A.A.**

ONGC

**REVISTA DE PENSAMENT POLÍTIC,
SOLIDARITAT, COOPERACIÓ I RELACIONS INTERNACIONALS**
NÚMERO 28

En el seu setè aniversari, la revista ONGC inclou un dossier sota el lema 'Periodistes lliures per un món lliure', on deu professionals de la comunicació plantegen diferents qüestions entorn del debat sobre els mitjans. Hi escriuen Mònica Terribas, Adrián Mac Liman, Rita Marzoa, Anna Grau, Lluís Gendrau, Mònica Fulquet, Dolors Elias, Salvador Cardús, Siscu Baiges i Laia Altarriba. Amb una perspectiva més professional o més teòrica, vinculats amb els mitjans de comunicació convencionals o amb l'alterinformació, tots deu trenquen llances en favor d'una forma diferent d'entendre els mitjans. D'entre les aportacions, destaca la proposta d'un Pacte sobre els Mitjans de Comunicació que proposa Terribas: la necessitat que sector públic i privat s'asseguin per pactar unes regles del joc que posin un límit al tot s'hi val mediàtic. D'entre les conclusions més interessants, la que prové de l'àmbit de la informació alternativa: diu Laia Altarriba, parafrasejant Joan Fuster, que "tota notícia que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". En això estem. **ANTÒNIA ANDREU**

RECOMANEM

1ER ANIVERSARI DEL CASAL POPULAR LA FURA DE SOLSONA

- 12 h. Portes obertes.
- 16 h. Gimcana.
- 17 h. Titelles amb *El Gran Bernardini* i berenar.
- 18 h. Taller de malabars, a càrrec del Grup de Diablers, La Xara.
- 19.30 h. Xerrada “Malgrat la repressió, seguim avançant”, amb la presència del ‘jove de Torà’.
- 21.30 h. Sopar popular.
- 23 h. Teatre amb PM sense companyia.
- 24 h. Concert amb Naraina.

CICLE OS TROLEIROS DA PROVENÇA.

Phantasmas familiares. Contada del narrador oral i dramaturg Quico Cadaval, actor, director i adaptador teatral. Va ser l'impulsor del moviment de narradors orals aparegut a Galícia a la dècada dels noranta.

Divendres 2 de febrer a les 19.30 h. Edifici Històric, Aula 111. Facultat de Filologia. UB. Gran Via de les Corts Catalanes, 585. Barcelona
Obrigado. Narració oral i música de Quico Cadaval & Narf. Espectacle que combina música i contes.

Dissabte 3 de febrer de 2007 a les 19.30 h. Centro Galego de Barcelona. Rambla Caputxins, 35-37

Concert de Narf. Fran Pérez, compositor i cantant de Galícia que reparteix la seva activitat entre el teatre i el rock.

Diumenge 4 de febrer de 2007 a les 19.30 h. Centro Galego de Barcelona. El cicle forma part de l'Agenda Cultural Galega de Rede.cat (www.rede.cat). Organitza: Centro Galego de Barcelona (www.centrogalegobarcelona.org, correo@centrogalegobarcelona.org) i Furafollas Agrupación Teatral (furafollasteatro.blog.com)

**EXPOSICIÓ DE DIBUIXOS DE J. KALVELLIDO:
II SALUD Y NI UN PASO ATRÁS !!**

Amb la possibilitat d'adquirir el seu àlbum de dibuixos o còmics del mateix nom que l'exposició.

Ediciones Tiempo de cerezas
<http://kalvellido.blogsome.com/>

Es podrà visitar durant tot el mes de Febrer del 2007 al

Bar Xapó. Carrer Belcaire, de Balaguer.

Organitza: Col·lectiu A les Trinxeres (www.alectrinx.tk), Distribuidora Kamilosetas i Bar Xapó.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIVENDRES 2

Sessió de Jocs alternatius

La Quimera. Verdi 28, baix dret. Gràcia. A partir de les 19 h.
Com configurar la targeta gràfica per tenir accelleració 3D i conèixer jocs més ètics.
Organitza: kernelpanic
<http://kernelpanic.hacklabs.org>

Febrer Llibertari a Sants.

Entropia. Socors, 7. Sants. 20 h.
Xerrada-debat: Conflictivitat Laboral. Situació de la classe obrera i de la conflictivitat amb la patronal. Formes col·lectives de fer front a la patronal. Té sentit el sindicalisme avui dia?

DISSABTE 3

Primer taller de Participació ciutadana: Educació i cohesió social.

C.C. Sant Narcís. Girona. 17.30 h.
Amb en Sebas Parra (mestre d'adults), la Fina Espinosa (educadora social del barri de Sta. Eugènia) i altres professionals de l'àmbit educatiu.

Xerrada “El CENU: una nova escola per una nova societat”

Casal Independentista d'Agitació Cultural L'ocell Negre. Sant Carles, 8. Lleida. 19 h.
El significat i importància històrica del CENU per a l'ensenyament a Catalunya durant la Guerra Civil, a càrrec d'Emili Cortavitarte (secretari general de la Federació d'Ensenyament de la CGT a Catalunya).

Febrer Llibertari a Sants.

Ateneu Llibertari. Reina Maria Victòria, 10 Sants. 19 h.
Xerrada-debat: Cultura Llibertària. Existeix la cultura? Existeix una cultura llibertària? Interessa la cultura en l'àmbit llibertari? Actituds: macarrismo o contracultura.

Teatre + concert.

Ateneu Popular de Nou Barris. Portlligat 11-15. Barcelona.
A les 20.30 h i 22.30 h passis teatre. A les 23.30 h concert. 3,50 euros.
La companyia El Retrete de Dorian Gray presenta *Blazek*, una obra que pretén explorar els escabrosos territoris del teatre visual, el teatre físic, la manipulació d'objectes...
Després, concert amb Hijos del Agobio (rumba).

Concert per la llibertat de Mumia Abu-Jamal

Casal Okupat del Guinardó. Renaixença 43-47. Barcelona. 22 h. 3 e.
Els grups confirmats són I-Nity (reggae), Primates, (punk'n Roll), Inshow (revival punk).

Concert antifeixista

CSO La Bahía. Olzinelles 31. Sants. 21 h. 4 e.
Amb Opcio K-95, Kaos Urbano i Eskupe.

DIUMENGE 4

Excursió del Grup GATA

Tarragona
Excursió a les Muntanyes de Prades amb el guiatge d'Olga Ferran i Silveiro Caballero.
Inscripcions a: gata@tinet.cat o bé 699 564 518.

Festa Major d'Hivern de Ribes.

Plaça Marcer. Ribes. 9 h.
Caminada popular al Montgrós
Plaça Marcer. Ribes. 10 h.
XXXIX Cross de Sant Pau
Organitzat per la secció d'atletisme del GER.

Paraules per la pau

Plaça de la Font, Tarragona. 12 h.
Espai de creació artística i reivindicació de la cultura de la pau que comptarà amb la col·laboració de la cantautora Meme i es distribuirà el número de *Paraules per la Pau* amb informació sobre la mani contra la instal·lació d'una base d'espionatge de l'OTAN a Saragossa, les seccions habituals, Materials per la Pau i, aquest mes un resum de totes les activitats de la Coordinadora durant l'any 2006.

DILLUNS 5

Seminari “Per un consum responsable”. Tercera edició!

Rivadeneyra, 6, 3er. Barcelona. 19 h.
Consum per la pau. A càrrec de Tica Font, vicepresidenta de Justícia i Pau.
Totes les sessions: 12 e. (socs de Justícia i Pau: 8 e.)
Una sessió: 3 e. Es lliurarà documentació.

DIMECRES 7

Roda de premsa i presentació del Carnaval Ribetà 2007.

Bar Social del Ger. Ribes. 19.30 h.

Xerrada “Autoconstrucció de cases de palla”

CSA La Maranya. Carrer del Parc 13. Baixos. Lleida. 20 h.

DIJOUS 8

Seminari “Per un consum responsable”. Tercera edició!

Rivadeneyra, 6, 3er. Barcelona. 19 h.
Consum sostenible. A càrrec de Tica Font, vicepresidenta de Justícia i Pau.

SORTIM DE CASA

OTAN, NO PASARÁN: CONTRACIMERA A SEVILLA.

Els dies 8 i 9 de febrer els ministres de defensa de l'OTAN pretenen reunir-se en aquesta ciutat.

Sota el lema No Pasarán, l'Assemblea Internacional d'Organitzacions i Moviments Socials Contra la Guerra, l'OTAN i l'Imperialisme, convoca a la mobilització internacional contra la presència a Sevilla d'aquesta organització militar.

Activitats i accions a partir del 2 de febrer.

Informació completa i actualitzada a la web del Foro Social de Sevilla: <http://www.forosocialesevilla.org>

CAMINADA REIVINDICATIVA A MONT-REBEI (zona del Montsec on Endesa vol construir un pressa).

7.30 h: sortida en bus des del pàrquing de la UE Lleida.

8 h: aturada tècnica per esmorzar a “El faro” de Balaguer.

9.30 h: arribada a Corçà i inici de la marxa

13 h: arribada al Pont penjant (l'altra banda del congost).

13 30 h: lectura del manifest, dinar (cal portar-se'l) i tornada cap a Lleida.

Si voleu venir heu de trucar al telèfon 973 26 37 93 i reservar lloc a l'autocar que s'ha organitzat. Caldrà pagar uns sis euros pel trajecte.

CONCENTRACIÓ PER L'ABSOLUCIÓ DE L'ESCAMOT DIXAN

Tots els dijous a les 20.30 h. Davant dels Jutjats de Girona.

NO OBLIDEU...

**UN ANY DELS FETS
DE SANT PERE MÉS BAIX,
AL CASC ANTIC BARCELONA**
Manifestació a Plaça Universitat.
Diumenge 4 de febrer. 18 h.

La indirecta

L'ENTREVISTA // VÍCTOR ALEXANDRE, ESCRIPTOR

“Espanyolitza més un telenotícies de TV3 que la COPE i el Jiménez Losantos”

És periodista i escriptor. Va néixer a Barcelona l'any 1950 i ha centrat els seus llibres d'assaig al voltant de l'independentisme català. Va publicar, l'any 99, *Jo no sóc espanyol* i, des d'aleshores, ja no ha parat: *El cas Carod* o *TV3 a traïció* són alguns dels seus últims llibres. Divendres passat, va presentar, a Sant Cugat, l'obra teatral *Èric i l'Exèrcit del Fènix*, basada en el llibre del mateix nom d'Èric Bertran, un noi de catorze anys que va demanar per correu electrònic que etiquetessin en català als supermercats DIA i va acabar detingut, sota la l'anomenada *lleï antiterrorista* a Madrid. La cosa va prou bé i, fins i tot, l'actor Joel Joan ha comprat els drets per fer-ne una pel·lícula.

☞ Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

El teu primer llibre es titulava *Jo no sóc espanyol*. Quina manera de començar, no?

Cal situar-se a l'any 99, i una frase com 'Jo no sóc espanyol' era una cosa que molta gent pensava, però que no gosava dir en veu alta. Quan la gent ho veu escrit en un llibre i dit per persones conegudes com Tisner, Lluís Llach o Joel Joan, comença a pensar que, si tota aquella gent ho diu, la independència deu ser una cosa ben normal. És com un abans i un després.

Tú ets periodista, escriptor i independentista. Veritat?

No necessàriament per aquest ordre.

“Catalunya té por de decidir per ella mateixa. És un poble acovardit”

T'ajuda o et perjudica el fet de ser un independentista declarat? Em perjudica obertament. Normalment, s'utilitza en clau negativa. En la majoria dels casos en què se'm titlla d'independentista, és un advertiment al lector. La gent et coneix més per l'adjectiu que pels teus llibres.

Per què creus que TV3, com dius a un altre llibre, ha traït Catalunya? Perquè ha traït els principis fundacionals de l'emissora que van ser aprovats pel Parlament de Catalunya. Aquells principis deien que TV3 està obligada a crear un sentiment de pertinença a una comunitat nacional diferenciada.

El gir espanyolista ferotge de la cadena ha estat brutal amb el PSC, encara que ja va començar abans. TV3 està espanyolitzada i pretén espanyolitzar-nos.

En què et bases per dir-ho?

Els telenotícies, per exemple, d'una manera sibil·lina, dediquen més temps i donen més importància a les notícies d'Espanya que no a les de Catalunya. Només has de mirar els esports, on bàsicament parlen de la lliga espanyola de futbol o de Fernando Alonso. Què té a veure Fernando Alonso amb Catalunya? Hi ha gent espanyola a Catalunya que té interès per saber què fa un esportista espanyol. Però, també hi ha gent senegalesa o argentina a qui interessa saber què ha fet un esportista senegalès o un club de futbol argentí. El que fa TV3 és dir-nos que ha explotat una bombona de butà a Burgos, però no ens dona mai la notícia d'una explosió d'una bombona a Dakar o Buenos Aires. I, mentre ens informen de la política espanyola o de la bombona de Burgos, no ens expliquen coses que formen part del nostre país. L'interès de TV3 és que el català interioritzi que Burgos forma part de la seva realitat nacional i que Perpinyà és una cosa allunyada d'ell. Sembla que a Catalunya no passi res, com si això fos una bassa d'oli. Espanyolitza molt més un telenotícies de TV3 que la COPE i el Jiménez Losantos.

Per què creus que el tripartit de Montilla és tant espanyolista?

El PSOE ordena, el PSC executa i ERC obeeix. Especialment, sóc molt crític amb ERC per haver fet Montilla president. A Montilla no se'l critica per haver nascut a un poble d'Andalusia, el problema és que és un espanyolista, com molts altres catalans nascuts a Catalunya. Això ho patirem ara, per exemple, amb la tercera hora

de castellà, que es carrega la immersió lingüística, o quan Puigcercós va penjar la bandera d'Espanya al balcó de la conselleria de Governació, mentre els dos consellers anteriors no la tenien penjada.

Amb qui soparies més a gust? Amb el Carod i el Puigcercós o amb la CUP, Endavant i Maulets?

Tenint en compte que, amb la divisió de l'independentisme, mai no hi haurà independència, pagaria encantat el sopar de tots, si amb això aconseguís asseure uns i altres a la mateixa taula. Em sap greu, tants odis. Ara cal unitat. Quan siguem independents, ja ens separarem. Mentre ens barallem entre nosaltres, la independència és impossible.

“La relació de Catalunya amb Espanya ha estat sempre una relació de víctima i botxí”

Per què dius que els catalans ens odiem tant nosaltres mateixos?

Perquè la relació de Catalunya amb Espanya ha estat sempre una relació de víctima i botxí. I quan una dominació s'allarga en el temps, el dominat acaba assumint amb normalitat la seva condició. Durant molts anys, els catalans han interioritzat que són inferiors i que no tenen els mateixos drets que Espanya.

Tu ho creus?

El poble català, a través del seu Parlament, aprova un Estatut d'Autonomia amb el 90% dels diputats a favor i, després, accepta com un cosa normal que un altre parlament, l'espanyol, el

tombi i el canvi. Els catalans no tenen dignitat.

No som ni els més pobres ni els més marginats d'Espanya.

Això demostra que és més pervers. Fins i tot, no essent inferiors econòmicament, acceptem ser inferiors políticament. De tota manera, el poder econòmic català és un bluf. Som un poble escanyat, per exemple, per l'espoli fiscal. Per això, també, necessitem la independència de Catalunya.

Com seria l'endemà d'aquesta independència?

Com el dia abans. El català acostuma a ser pragmàtic i entenimentat. Hi hauria gresca, com en una victòria del Barça a la Champions. El dia de la independència de tots els països del món és un dia feliç. Però, la gent tornarà a la feina i la seva vida només canviarà molt poc a poc.

No creus que hi ha una certa por als canvis?

Això és immaduresa. Catalunya és, sovint, com un noi de trenta anys que no vol marxar de casa perquè diu que, a casa, ja està prou bé... No vol anar-se'n de casa perquè li fa por independitzar-se. El noi s'ha d'arriscar i si, durant un temps, viu pitjor que a casa dels pares, haurà d'esforçar-se i buscar-se la vida. Els catalans tenen por a la llibertat, perquè la gent associa la llibertat al perill. Catalunya té por de decidir per ella mateixa. És un poble acovardit. Tres segles de colonització fan molta feina.

No sé si és culpa meua, culpa dels dos o culpa del país. Però, en aquesta entrevista, no hem parat de repetir que som catalans cada cinc minuts. Cal?

El que demostra aquesta entrevista és que hi ha un problema no resolt. Els escriptors de països que ja són independents no parlen d'independència.

Llenguatge

☞ Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

Ni la roda, ni el descobriment del foc, ni tan sols el comandament a distància. El bé més preuat de tants i tants anys d'evolució humana ha estat —i és— el llenguatge. A través d'ell ens podem comunicar, relacionar, bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla, i el seu domini ens pot salvar en més d'una situació complicada —a quants consensos s'ha arribat gràcies a un ús ambigu dels conceptes? El llenguatge no és només una eina de comunicació, com molts *Ciutadans* voldrien, també representa una manera de veure i estar al món, una mostra del què, el com i el perquè som com som, de la manera que siguem, que tampoc ho sé. Això sí, el llenguatge té moltes virtuts,

El bé més preuat de tants i tants anys d'evolució humana ha estat —i és— el llenguatge

però també amaga trampes. Segons contenen els que es dediquen a l'anàlisi del discurs, sovint és més rellevant el que s'amaga que no el que es diu, l'implícit més que no l'explícit. I d'això en saben molt els telepredicadors que, constantment, ens recorden les maldats del nacionalisme en abstracte, talment com si fos homogeni i barrejant naps amb cols: que si és quelcom desfasat; que no és l'hora de posar més fronteres; que el que *mola* és la identitat global, etc, etc, etc. Els mateixos, però, que no qüestionen els mecanismes que té l'Estat per injectar-nos quotidianament el seu nacionalisme, present diàriament en símbols i hàbits lingüístics, tal com ens explica Michael Billig al llibre *Nacionalisme banal* (Editorial Afers). I no es tracta de defugir debats sinó de no fer trampes. Amb o sense llenguatge.

PUBLICITAT

CONTACTES

ES NECESSITA:

- Personal de les Forces de Seguretat de l'Estat per obertura de noves seus comercials a Villagarcía d'Arousa i Cali.

REQUISITS:

- Molta ambició i pocs escrúpols
- Caràcter violent i desequilibrat
- Capacitat de treball en grup
- Discreció

S'OFEREIX:

- Plus de nocturnitat i alevosia
- Seguretat social i cirurgia nasal
- Viatges a països exòtics
- Impunitat i cobertura judicial
- Sou en espècies

Raó: 091.092.080